

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

୧୧ଶ ସଂସ୍କରଣ

୨୦୧୮ ନବବର୍ଷ ଦିନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଓଡ଼ିଆ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରଚିତ କିଛି ଗନ୍ଧ, ପ୍ରବନ୍ଧ ଏବଂ କବିତାକୁ ନେଇ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା ଏହି ପତ୍ରିକାଟିର ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହାର ନାମ "ଶୁଭପଲ୍ଲବ"କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । ପତ୍ରିକାଟିର ପୁନଃନାମକରଣ କରିଥିଲେ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଭାଗିରଥୀ ନନ୍ଦଶର୍ମା ମହୋଦୟ । ପୂର୍ବ ୧୦ଟି ଯାକ ସଂସ୍କରଣର ଲେଖା ସହ ଏବେ ଆମେ ଆମର ଷ୍ଟେସାଇଲ୍ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଏଥର ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ପାଠକ ଏବଂ ଲେଖକମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିବୁ ବୋଲି ଆମର ଆଶା ।

ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବାପାଇଁ ଯୁ-ଟ୍ୟୁବ୍‌ରେ ଉପଲବ୍ଧ । ଏହାଛଡ଼ା ଆମର ଷ୍ଟେସ୍ ପୋର୍ଟାଲ୍ ଓଡ଼ିଆ ସମେତ ଇଂରାଜୀ, ସଂସ୍କୃତ, ହିନ୍ଦୀ, ପଞ୍ଜାବୀ, ତେଲୁଗୁ ଓ ବଙ୍ଗଳା ଭାଷାରେ ଉପଲବ୍ଧ, ଯେଉଁଥିରେ ବାହାର ଅନେକ ନୂଆ ନୂଆ ଲେଖକଲେଖିକା ଆମ ପରିବାର ସହ ଯୋଡ଼ିହେଲେଣି । ଏହି ବର୍ଷ ଆଗକୁ ଆହୁରି ବଢ଼ିବାର ଆଶା ରଖୁଛୁ ।

ପୂର୍ବ ସଂସ୍କରଣଠାରୁ ଆମେ ଆମର ତ୍ରୟମାସିକ ପତ୍ରିକାରୁ ଏହାକୁ ମାସିକ ପତ୍ରିକା ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରୁଛୁ । ଏହି ସଂସ୍କରଣ ଭଳି ଆଗାମୀ ସଂସ୍କରଣରେ ସମ୍ପାଦକ ତାପସ ରଞ୍ଜନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କେବଳ କିଛି ବଛାଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ଆମର ଷ୍ଟେସାଇଲ୍‌ରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସର ୧ ତାରିଖରେ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ଏବଂ ୧୦ ତାରିଖ ମଧ୍ୟରେ ଆସନ୍ତା ମାସ ପାଇଁ ଲେଖା ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ।

ଏହି ପତ୍ରିକାଟି ଇ-ପତ୍ରିକା ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ ପଢ଼ିବାକୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଲେଖକମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନାହିଁ । ପତ୍ରିକାର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଇ-ମେଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଲେଖକମାନେ ନିଜେ ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ସମସ୍ତ ଲେଖାର ସତ୍ତ୍ଵାଧିକାର କେବଳ ଲେଖକମାନଙ୍କର । ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ଲେଖାର ପୁନଃ-ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଲେଖକମାନଙ୍କର ଅନୁମତି ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

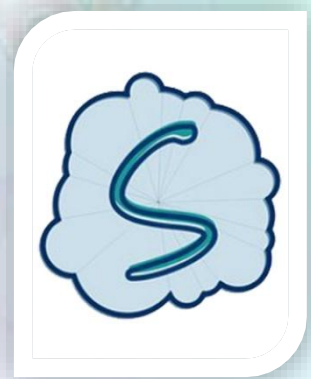
ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସେନାପତି
(ସମ୍ପାଦକ)

ତାପସ ରଞ୍ଜନ
(ସମ୍ପାଦକ)

ସମ୍ବିତ ଦାସ
(ଅଳଂକରଣ)

ସୂଚୀପତ୍ର

କ୍ର. ସଂ. ବିଷୟ	ଲେଖକ/ଲେଖିକା	ପୃଷ୍ଠା
୧ ସମ୍ପାଦକୀୟ...	ଡାକସ ରଞ୍ଜନ	୭

କବିତା ବିଭାଗ

୨ ହେ କରୁଣାମୟ	ପ୍ରଣତି ମହାପାତ୍ର	୯
୩ କାହ୍ନୁ ବିନା ଗୋପ ଶୂନ୍ୟ	ଶ୍ରୀନିବାସ ସାମଲ	୧୦
୪ କ'ଣ ବୋଲି ଭାବିଚ କି?	ପଲ୍ଲବୀ ପୂଜାପଣ୍ଡା	୧୧
୫ ତମେ ଆଉ ମୁଁ	ଧିରେନ୍ ବାଗ	୧୨
୬ ନିଃଶବ୍ଦତାର ନାୟିକା	ନଳୀନିକାନ୍ତ ଦାଶ	୧୩
୭ ପ୍ରଣୟିନୀ	ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ପ୍ରଧାନ	୧୪
୮ ଭ୍ରମ ଓ ପ୍ରେମ	ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ଶେଖର ପଟ୍ଟନାୟକ	୧୫
୯ ମୋକ୍ଷ	କେଶରୀ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି	୧୬
୧୦ ତୁ ଆଉ ମୁଁ	ମନସ୍ମୃତୀ ଓଝା	୧୭
୧୧ ପ୍ରେମ ବିଜ୍ଞାନ	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ପ୍ରଧାନ	୧୮
୧୨ ସ୍ବୟମ୍ବର	ଶୁଭଙ୍କର ଶତପଥୀ	୧୯
୧୩ ବିଶ୍ବାସ	ସଂସ୍କୃତି ମହାନ୍ତି	୨୦
୧୪ ମୁଖା	ସୁଜାତା ମହାପାତ୍ର	୨୧
୧୫ ଏ କେମିତିକା ନୁଆବର୍ଷ	ତାରାରାଣୀ ନାୟକ	୨୨
୧୬ କେହିଜଣେ	ଆଶିଷ କୁମାର ଗୌଡ଼	୨୩
୧୭ କୋମଳ କଳିକା	ନିବେଦିତା ମହାପାତ୍ର	୨୪
୧୮ ଭିଡ଼ଠାରୁ ଅଲଗା	ବିନୟ ମହାପାତ୍ର	୨୫

୧୯	ମଶାଣି	ପ୍ରଜ୍ଞା ପାରମିତା	୩୪
୨୦	ମିଛେଇ ବୋଉ	ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ଧଳ	୩୫
୨୧	ସ୍ମୃତି ଚିଠା	ଡ. ସୁବ୍ରତ କୁମାର ମାହାନ୍ତି	୩୬
୨୨	ନହୁଅ ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର	କୃଷ୍ଣେନ୍ଦୁ ହୋତା	୩୭
୨୩	କଛା	ଗୋଲକ ବିହାରୀ ଗିରି	୩୮
୨୪	ଗଣିତ ଦର୍ଶନ	ନିର୍ମଳ ନାୟକ	୩୯

ବିଶେଷ ବିଭାଗ

୨୫	କୁଡଳା କୁମାରୀ ସାବତ	ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସେନାପତି	୪୧
୨୬	ଜାଙ୍କଲିଙ୍କ ସହ ଆଳାପ	ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସେନାପତି	୪୪
୨୭	ପୁସ୍ତକ ସମୀକ୍ଷା	ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସେନାପତି	୪୯
୨୮	ଆମ ରୋଷେଇ: ଚାଉଳ ବରା	କଞ୍ଚନା ଦାଶ	୫୧
୨୯	ଅର୍ଥନୀତି ଉପରେ ସର୍ଜିକାଲ ସ୍ଟ୍ରାଇକ୍	ବିଭିନ୍ନ ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ	୫୩

ଗନ୍ଧ ବିଭାଗ

୩୦	ଗୋଲାପ ଫୁଲ	ସୌମ୍ୟାଶ୍ରୀ ତ୍ରିପାଠୀ	୬୦
୩୧	ଅନୁଭବ	ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଲେଙ୍କା	୬୩
୩୨	ମୁଁ ଆଉ ମୋ ପ୍ରେମ	ରାଜେଶ କୁମାର ବାରିକ	୬୭
୩୩	ନୂଆ ବର୍ଷର କିଶଳୟ	ଶର୍ମିଷ୍ଠା ସାହୁ	୭୦
୩୪	ଅଭିନେତ୍ରୀ- ଫୁଲ	ଗୀତାଞ୍ଜଳି ବାରିକ	୭୪
୩୫	ମୃତ୍ୟୁପଥେ ମାନବିକତା	ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେଠୀ	୭୬

ସମ୍ପାଦକୀୟ...

ପ୍ରେମ - ହୃଦୟ ପେଡ଼ିର କେଉଁ ନିଭୂତ କୋଣରେ କାହାପାଇଁ ସାଇତା ହୋଇ ମହ ମହ ବାସୁଥିବା ପବିତ୍ରତମ ଏକ ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ ଭାବନା । କେବେ ସେ କଞ୍ଜଳର ଗାଡ଼ ପରଦାକୁ ଆଡ଼େଇ ଲାଜେଇ ଚାହେଁ, କେବେ ଥର ଥର ପ୍ରକମ୍ପିତ ଓଠରେ ଦୁଷ୍ମାନିର ହସହୋଇ ଲୁଚିଯାଏ ତ ଆଉ କେବେ ଚିକ୍ ମିକ୍ ତାରାପୁଲ ହୋଇ ଚମକୁଥାଏ ଘନକୃଷ୍ଣ କୁନ୍ତଳରେ । କେବେ ସେ ବସନ୍ତର ପହିଲି ଛୁଆଁ ହୋଇ ମନରେ ଅଜଣା ପୁଲକ ଖେଳାଏ ତ ପୁଣି କେବେ ଦିଏ ଝାଞ୍ଜିର ସନ୍ତାପିତ ବିରହ ବେଦନା । ପ୍ରତିବେଶୀ ମନ ଯେବେ ଝୁରିହୁଏ କାହାର ଉଦ୍ଦେଷ, କାହାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଖୋଜୁଥାଏ ସାନ୍ନିଧ୍ୟର ନିବିଡ଼ ଆଲେଷ, ଅନାବନା ଖୁଆଲରେ ସାଉଁଟୁଥାଏ ଶୋରିଷ କ୍ଷେତର ମହକ, କେବେ ଚେନାଏ ହସର ତରଙ୍ଗରେ ଭାସୁଥାଏ, କେବେ ଅସରାଏ ଲୁହରେ ଭିଜୁଥାଏ ତ ପୁଣି କେବେ ଆନମନା ଭାବନା ହୋଇ ଡେଇଁଯାଏ ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟ, ସେବେ କଞ୍ଚନା ବୀଜର ଅଙ୍କୁରୋଦ୍ଗମ ଆଲୋକର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଥାଏ - ପ୍ରେମ ହେଇଯାଏ !!

ମିଳନର ମହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ତିଳ ତିଳ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରୁଥିବା ପ୍ରେମ, କେବେ ଘୁରିବୁଲେ ପରୀ ରାଇଜରେ ତ କେବେ ଅନାବନା ସ୍ବପ୍ନ ବୁଣେ ପ୍ରେମ ପାରାବାରେ । ପ୍ରିୟତମର ନିକଟତର ହେବାପାଇଁ କେବେ ଲଢ଼ିଯାଏ କଣ୍ଠକିତ ଗିରିପଥ, କେବେ ଅତିକ୍ରମୀ ଯାଏ ସାତ ସମୁଦ୍ରର ନୀଳ ଜଳରାଶି ତ କେବେ ପ୍ରେରଣ କରେ କାଳିଦାସର ଶୁଭ୍ର ମେଘଦୂତ ଶରତ ଆକାଶରେ । ତା' ପାଇଁ କେବେ ନିରୋଳା ସ୍ବପ୍ନ ଟିକକ ପାଲଟିଯାଏ ବଞ୍ଚିବାର ଉପଜିବ୍ୟ ତ କେବେ ପ୍ରିୟତମ ସରାଗରେ ଭେଟି ଦେଇଥିବା କେଉଁ ପ୍ରେମ ସନ୍ତକ ! ଯେମିତି ଦିନେ ରାଜା ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ପ୍ରଦତ୍ତ ରତ୍ନ ମୁଦି ସାଜିଥିଲା ଉପଜିବ୍ୟ ପ୍ରେମ ପାଗଳିନୀ ମେନକା ତନୟା ଶକୁନ୍ତଳା ପାଇଁ । ପ୍ରେମ ଆଶା ଭରେ, ଶୁଦ୍ଧ କରେ ମନକୁ, ହୃଦୟକୁ । କରୁଣାର ନିର୍ଝରିଣୀ ହୋଇ କୁଳୁ

କୁଳୁ ବୋହୁଥାଏ ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ହୃଦୟ ବିଧିକାରେ । ଫଗୁଣର ଫଲ୍ଗୁ ବିଛେଇ ରଙ୍ଗ ଭରେ ଜୀବନରେ ।

ପ୍ରେମ ହେବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ; ତାହାର କୌଣସି ନାଁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ନାମକରଣ କରି ପ୍ରେମକୁ ସମ୍ପର୍କରେ ବାନ୍ଧିରଖନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଏହା ଏକ ମିଠା ଅନୁଭବ; ହୃଦୟ ଦେଇ ଏହାକୁ ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ । ପ୍ରେମକୁ ପ୍ରେମ ହିଁ ରହିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ, କୌଣସି ନାଁ ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ...

ବିଗତ ବର୍ଷରେ ଆପଣମାନଙ୍କ ଅକୁଣ୍ଠିତ ସହଯୋଗ ପାଇଁ ଆମେ ଏ ବର୍ଷ ଏକ ସଂକଳ୍ପ ନେଇଥିଲୁ ଆଉ ସେହି ସଂକଳ୍ପ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତି ମାସରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାର ପ୍ରତିବଦ୍ଧତାକୁ ଆମେ ଦୋହରାଉଛୁ ଏ ବର୍ଷର ଏହି ଦ୍ଵିତୀୟ ସଂସ୍କରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ।

ପ୍ରେମର ଏହି ରତ୍ନରେ ଆମର ଅଗଣିତ ପାଠକ ପାଠିକାମାନଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଅଶେଷ ଭଲପାଇବା ସହ...

ଶୁଭପାଲ୍ଲାବ

କବିତା ବିଭାଗ

ହେ କରୁଣାମୟ

ପ୍ରଣତି ମହାପାତ୍ର

ଭକ୍ତି ପୁଷ୍ପ ଧରି ମନ ବ୍ୟୋମଯାନେ
ଆସିଛି ତୋ' ପାଶେ ଧାଇଁ,
କର୍ମଫଳ ସବୁ ତୋ ପାଦ ପଙ୍କଜେ
ସମର୍ପି କଳାଗୋସାଇଁ ।
ଶ୍ରୀପଦେ ଥାଇ ମୁଁ ନୟନ ପୁରାଇ
ଦେଖିବି ଚକାନୟନ,
ତୋ ଛଡ଼ା ତୁଳସୀ ଟିକେ ପାଇ ଦେଇ
ହୋଇଯିବି ମୁହିଁ ଧନ୍ୟ ।
ବାଇଶି ପାହାଚେ ଗଢ଼ିବି କାଳିଆ

ତୋ' ମହାମନ୍ତ୍ରକୁ ଧାୟି,
ଭୋକ ଶୋଷ ସବୁ ଭୁଲିଯିବି ପେଟେ
ଟଙ୍କା ତୋରାଣିରୁ ପିଇ ।
କରୁଣାମୟ ହେ କରୁଣାରୁ ଉଣା
କରିବୁନି ମୋର ରାଣ,
ଏତିକି କରୁଣା ରହିଲେ ମୋ ପରେ
ଲୋଡ଼ିବିନି କିଛି ଆନ ।
ଆହେ କାଳୀୟଗଞ୍ଜନ ।

Listen Stories on YouTube

[click here to go](#)

ଓଡ଼ିଆ କବିତା, କାହାଣୀ, ଶୁଣନ୍ତୁ

କାହ୍ନୁ ବିନା ଗୋପ ଶୂନ୍ୟ

ଶ୍ରୀନିବାସ ସାମଲ

ଅଛି ସେ କଦମ୍ବ ବନ
ଶୁଭ୍ରନି ମୁରଲୀ ସ୍ବନ
ନଦୀ ପଠା ଲାଗେ ଖାଲି,
ଶ୍ରୀହୀନ ଲାଗେ ମନ ବୃନ୍ଦାବନ
କହେଇ ନାହିଁତ ବୋଲି ।

ଲୁଚେଇ କାନ୍ଦେ ରାଧିକା
ଚଉଦିଗ ହେଲା ଫିକା
ଗହନ ଗୁମର ପ୍ରୀତି
ସରଗ ସୁଷମା ହୀନ ତା ଉପମା
ସରାଗେ ନଥାଏ ମତି ।

ପୁରିଛି ଲବଣୀ ହାଣ୍ଡି
ଯଶୋଦା ପାରୁନି ଦଣ୍ଡି
ବସି ଖୁଆ ବାଡ଼ି ପାଶେ

ବାସଲ୍ୟ ମମତା ନୟନ ଯୁଗଳ
ଧାର ଧାର ବୋହି ଆସେ ।

ନିଛାଟିଆ କ୍ରୀଡ଼ାଭୂଇଁ
ସଞ୍ଜି କି ଆସିଲା ନଇଁ
ଗୋପ ଚାଟ ମେଲେ ଫାଟ,
ଭାଙ୍ଗିଲା ମନର କୌତୁକ ଭିଆଣ
ଭ୍ରମଣ ରମଣ କଷ୍ଟ ।

ଉଡୁନି ଗୋଗୋଷ ଧୂଳି
ଶୁଭ୍ରନି ଘଣ୍ଟି ଘାଗୁଡ଼ି
ନାହିଁ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡେ ଭେଟ,
ଛାତିର ଛନକା ମଉଳି ଗଲାଣି
ପ୍ରାଣ କି ଛାଡ଼ିବ ଘଟ ।

କ'ଣ ବୋଲି ଭାବିଚ କି?

ପଲ୍ଲବୀ ପୂଜାପଣ୍ଡା

ଭାବିଚ କି,
କର ନଜର ଦୂର ଦୂର
ମନେ ମୋର ଟାଣିଦେବ
ଲକ୍ଷ୍ମଣର ଗାର !

ଦିନରାତି ଏକ କରି
ସବୁ କାମକୁ ପଛ କରି
ନିଇତି ଘାଣ୍ଟୁଛି ତମ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ,
ମୁଁ ବି ଦେଖୁଛି ମ
ଦେଉଅଛ କେଉଁ ଦେବାଦେବୀ ଚିତ୍ରରେ
କମେଷୁ ଆଉ ଦିଲ୍ !

ନଜରରେ ପଡ଼ିଛି ବି
ତେଣା ଥାପି ସାରିଲାଣି

ଫୁରଫୁର ଫରେନ୍ ଚଢ଼େଇ,
ଏସନ ଆସ ତ,
ନଛାଡ଼ିଛି ଯଦି ହାତରେ ପାଦରେ
ତେଉଁରିଆ ପିନ୍ଧେଇ
ମୋ ନାଁ ଦେବ ବଦଳାଇ !

ଝାଡ଼ି ଫୁଲି କରିଦେବି
ଏକବେଳେ ନଜରବନ୍ଦୀ,
ଧୋଉଥବ ଅଖା, ଗାଉଥବ 'ରେଖା'
ମୁହଁରେ ନଥବ ଉଣେଇସି କ' ପଣିକିଆ
ମୋ ନାଁକୁ ଦେବି ଘୋଷାଇ !

ଆରେ...ହେ !

କ'ଣ ବୋଲି ଭାବିଚ କି !

ତମେ ଆଉ ମୁଁ

ଧ୍ବରେନ୍ ବାଗ

ଚାଲନା ଆଜି,
ସମୟରୁ କିଛି ସମୟ ମାଗି
ଖାଲି ଶାନ୍ତିରେ ଗପିବା
ତମେ ଆଉ ମୁଁ

ବିଦୀରୁ ଦିଶୁଥିବା ଫଗଣରୁ
କିଛି ଫଗୁ ଆଣି ନିଜ ନିଜ
ନିଷ୍ଠାପ ହୃଦୟ ଆଉ ମନେ
ଗାଡ଼ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗେଇବା
ତମେ ଆଉ ମୁଁ

ସମ୍ପର୍କର ଅଭେଦ୍ୟ ଦୁର୍ଗକୁ
ଶଇତାନୀ ସ୍ବପ୍ନ ମହଲେ

ଆପେକ୍ଷିକ ପୈର୍ବ୍ୟର ବନ୍ଧକୁ ଭାଙ୍ଗି
ଏକ ବିନ୍ଦୁରୁ ଦିବିନ୍ଦୁ ସାଜି
ଏଇ ଦିଗନ୍ତ ବିସ୍ତାରୀ ସୀମାହୀନ
ନିଳାଭ ଆକାଶ ବୁକୁରେ
ତେଣା ଝାଡ଼ିଝାଡ଼ି ଉଡ଼ିବା
ତମେ ଆଉ ମୁଁ

ଯୋଉଠି,
ନଥିବ ଗାଡ଼ ରଙ୍ଗ ବୋଲା ମୁହଁ
ଖୋଳପାର ଶଇତାନୀ ଚେହେରା
ଅବା ଘନ କୁହୁଡ଼ିର ଅନ୍ଧାର
ଥିବ ଖାଲି ତୁମେ ଆଉ ମୁଁ ।

ନିଃଶବ୍ଦତାର ନାୟିକା

ନଳୀନକାନ୍ତ ଦାଶ

ତମେ ନିଃଶବ୍ଦ
ପଟ୍ଟଚିତ୍ରର ନାୟିକା,
ଶାନ୍ତ ସମୁଦ୍ରର ତୁମ
ଉପସ୍ଥିତି
ରୋମାଞ୍ଚିତ କରିଥାଏ
ପରିବେଶକୁ ।

ଖୁବ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ତୁମେ
ଅଭିନୟରେ...
ନିଜ ମନର କଥା
ପ୍ରକାଶ କରିବା
ବେଶ୍ ଜଣା ତୁମକୁ ।

ଓଠର ଚଞ୍ଚଳତା, ମର୍ମଜ୍ଞ ଚାହାଣି
ତମ ଆଖିର,
ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାଏ ତୁମ
ହୃଦୟର ଭାଷା...

ଜାଣିଲି ଏତିକି
ସ୍ବପ୍ନ ହେଉ ଅବା ବାସ୍ତବତା
ତମେ ହିଁ ମୋ
ଜୀବନ ପଟ୍ଟଚିତ୍ରର
ସେହି ନିଃଶବ୍ଦତାର ନାୟିକା ।

ପ୍ରଣୟିନୀ

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ପଧାନ

ଆଗତ ଫଗୁଣ ଶୁକ୍ଳ ତୃତୀୟାର
ମୀନ ଚନ୍ଦ୍ରେ ଶୁଭ ଲଗ୍ନ
ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ସଂପର୍କ
କଟିରେ ବନ୍ଧା ହେବା ସେହି କ୍ଷଣ ॥

ଦିନ ଗଣୁଅଛି ଆହେ ପ୍ରଣୟିନୀ
ଉଛୁରା ମନ ମୋ ଚାପି
ହୃଦୟ ଝରକା ଖୋଲା ରଖୁଅଛି
ଆସିବକି କାଳେ ଛପି ॥

ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଲାଗେ ଶତ ଯୁଗ
ଛିର ଲାଗେ ମହା ଗତି
ପରୀକ୍ଷା କି ନିଏ ନିୟତି ମୋହର
ଧୈର୍ଯ୍ୟ ତରାଜୁରେ ନାପି ॥

ମାନସେ ଝଟକେ ସୁପ୍ରତିମା ତବ
ପହିଲି ନଜର ଛବି
କୁଞ୍ଚିତ କେଶର ଅମାନିଆ ଲଠ
ଭାଷୁଥିଲ ମୃଦୁ ଲାଜି ॥

ମୁଖୁଡ଼ା କମଳେ ଭ୍ରମର ଭୁଲତା
ହୃଦୟେ ଯାଇଛ ଲାଖି
ତରଙ୍ଗ ଚକ୍ଷୁରେ ପ୍ରୀତିର ଲହଡ଼ା
ମନେ ମୋ ଜୁଆର ତାତି ॥

ପ୍ରଣୟିନୀ ଗୋ ମୋ ସପନ ନାଗରୀ
ହେବ କି ବାସ୍ତବେ ସଖି
ଯୋଗୀ ପରି ତୁମ ନାମଯୋଗେ ଅଛି
ପ୍ରେମମାଳା ଜପି ଜପି ॥

ଭ୍ରମ ଓ ପ୍ରେମ

ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ଶେଖର ପଟ୍ଟନାୟକ

ମୁଁ ଭାବିଥିଲି

ପ୍ରେମ ଏକ ମରୁଭୂମିର ମରୀଚିକା

ମୁଁ ପାଇଥିଲି

ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ସାଗର ଭିତରୁ ମୁକ୍ତା

ମୁଁ ଭାବିଥିଲି

ପ୍ରେମ ଏକ ଆକାଶରେ ଭାସମାନ ବାଦଲ

ମୁଁ ପାଇଥିଲି

ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ବଗିଚା ଭିତରେ ଗୋଲାପ ଫୁଲ

ମୁଁ ଭାବିଥିଲି

ପ୍ରେମ ଏକ ବରଫାବୃତ ହୃଦର ଭ୍ରମ

ମୁଁ ପାଇଥିଲି

ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ପୋଖରୀ ପଙ୍କ ଭିତରୁ ପଦ୍ମ

ମୁଁ ଭାବିଥିଲି

ପ୍ରେମ ଏକ ବରଷା ଋତୁର ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ

ମୁଁ ପାଇଥିଲି

ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ଦୁନିଆ ଭିତରେ ଏକ ତନୁ

ମୋକ୍ଷ

କେଶରୀ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି

ବସନ୍ତର ମୃଦୁ ହୋଇ ମନ ଚୋରି କଲ ।
 ନିଦରେ ଆସିକରି ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖାଇଲ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀର ଚାନ୍ଦ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ଆଲୋକିତ ।
 ମନ ତଳେ ସ୍ନେହ ପ୍ରେମ କଲ ସଞ୍ଚାରିତ ॥
 ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ସାଜି ଜୀବନେ ରଙ୍ଗ ବୋଲି ।
 ଆଙ୍କୁଥିଲ କେତେ ଚିତ୍ର ଧରି ନିଜେ ତୁଳୀ ॥
 ଶରତର କାଶତଣ୍ଡି ପରି ମନମୋହି ।
 ହେମନ୍ତ ଶିଶିରେ ଭିଜାଇଲ କାହିଁ ପାଇଁ ॥
 ବନ୍ଧୁତାରେ ଲାଗିଲା କାହାର ନଜର ।
 କେଇପଦ କଥାରେ ହେଇ ତୁମେ ପର ॥
 ନିଦାଘରେ ଝାଞ୍ଜି ହୋଇ ଜାଳିଦେଇଗଲ ।
 ବରଷାର ବନ୍ୟା ହୋଇ ମନ ଧୋଇ ଦେଲ ॥
 ଏସବୁ ପଛରେ ନିଶ୍ଚେ ଅଛି କେଇଁ ଶାପ୍ୟ ।
 ଇଶ୍ବର କରନ୍ତୁ ଜୀବନେ ମିଳିଯାଉ ମୋକ୍ଷ ॥

ତୁ ଆଉ ମୁଁ

ମହାସ୍ନୀତା ଓଝା

ତୁ ଶୋଷର ସମୁଦ୍ର
ମୁଁ ଜୁଆରିଆ ନଈ
ତୁ ଅଶାନ୍ତ ଅବୁଝା
ମୁଁ ବାଟ ଭୁଲୁଥାଲି ।

ତୁ ନିଦାଘର ତାତି
ମୁଁ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଫୁଲ
ତୁ ମରୁଭୂମି ଶୋଷ
ମୁଁ ମରିଚିକା ଧାର ।

ତୁ ତୁଠ ପଥରଟେ
ମୁଁ ଅଳତାର ପାଦ
ତୁ କାଶତଣ୍ଡୀ ପଠା
ମୁଁ ହଜୁଥୁବା ନିଦ ।

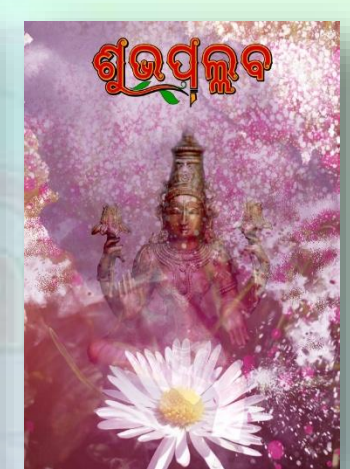
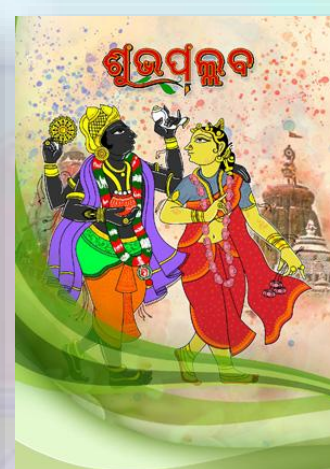
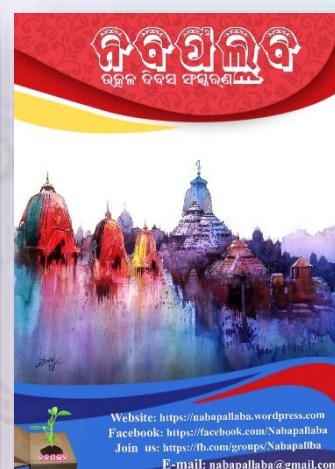
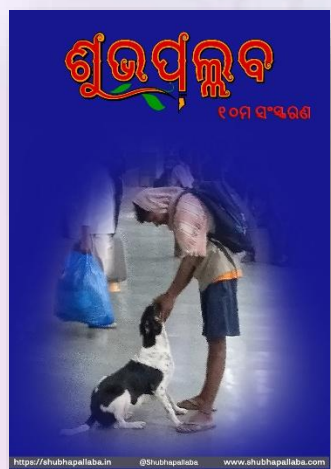
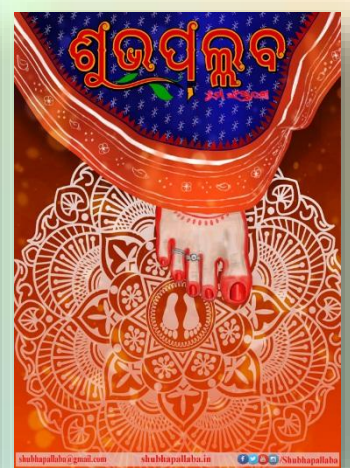
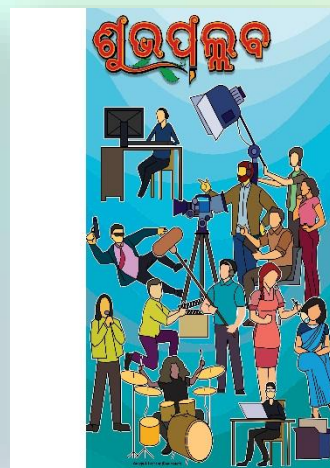
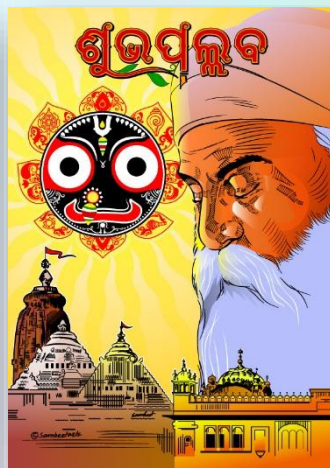
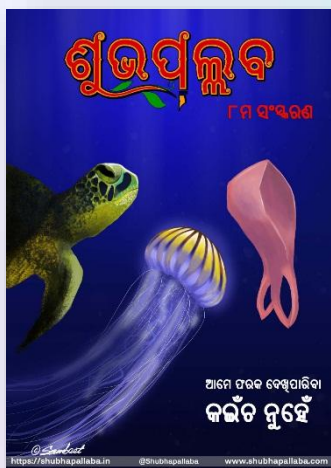
ତୁ ଶ୍ରାବଣ ବରଷା
ମୁଁ କାଗଜର ନାଆ
ତୁ ସୀମାରେଖା ଗାର
ମୁଁ ପ୍ରୀତି ଝରା ଗାଆଁ ।

ତୁ ଜହ୍ନର ଗଜଲ୍
ମୁଁ ଶୀତଳ ସମୀର
ତୁ ଦୂବଘାସ ହେଲେ
ମୁଁ ସକାଳ କାକର ।

ତୁ ପୁନେଇଁର ଜହ୍ନ
ମୁଁ ଖଇର ଆଞ୍ଜୁଳି
ତୁ ମହୁଆ ପବନ
ମୁଁ ଝରା ଶେଫାଳୀ ।

ତୁ ବସନ୍ତର ରାସ
ମୁଁ ବିରହ ରାଗିଣୀ
ତୁ ମୁଠାଏ ଅବିର
ମୁଁ ଲେଖୁଛି କାହାଣୀ ।

ତୁ ବଇଁଶୀର ସୁର
ମୁଁ ସଞ୍ଜର ଗୋଧୂଳି
ତୁମ ମିଳନ କୁଞ୍ଜକୁ
ମୁଁ ହେଉଥାଏ ଝୁରି ।

ପ୍ରେମ ବିଜ୍ଞାନ

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ପଧାନ

ଦ୍ରବ ଦ୍ରାବକର ସମ ସଖି ଆମେ
ଗଢ଼ିବା ପ୍ରେମ ଦ୍ରବଣ
ମିଶିଯିବା ଦୁହେଁ ମିଶେ ଯେମିତିକା
ସମଜାତୀୟ ମିଶ୍ରଣ ॥

ଧାତୁ ସମ ଆମେ କଠିନ ରହିବା
ଆସୁ ଯାହା ପରିସ୍ଥିତି
ସୁନା ପରି ଆମ ଔଜ୍ଜଲ୍ୟର ଗୁଣ
ଆଣିଦେବ ଜହ୍ନରାତି ॥

ଲୁହା ତୁମ୍ବକର ସମ୍ପର୍କ ପରିକା
ହେଉଥିବା ଆକର୍ଷିତ
ବାହ୍ୟତାପ କେବେ ରୋକି ପାରିବନି
ହୋଇବାକୁ ଏକତ୍ରିତ ॥

ପ୍ରେମ ଦହନରେ ଶିଖା ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ
ସାଜିବା ଦାହ୍ୟ ପଦାର୍ଥ
ଦିଆସିଲି କାଠି ବାରୁଦର ପରି
ଜୀବନ ହେବନି ବ୍ୟର୍ଥ ॥

ରାସାୟନିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପରି
ହେବନାହିଁ ଆମ ପ୍ରେମ
ବନ୍ଧନ ଆମର ହୋଇବ ଯେମିତି
ଭୌତିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ॥

ମୁଁ ହୋଇଯିବି ଆପତିତ ରକ୍ଷି
ତୁମେ ମୋ ପ୍ରତିଫଳିତ
ଆଜିଦେଇ ଏକ ପ୍ରେମ ଅଭିଳାଷ
କରୁଥିବି ଆଲୋକିତ ॥

ପ୍ରେମ ହେବନାହିଁ ଲିଙ୍ଗମ୍ବ କାଗଜ
ହେବନାହିଁ କ୍ଷଣକ୍ଷୟ
ଅମ୍ଳାୟ କ୍ଷାରୀୟ ପାରିବେନି କେବେ
ପ୍ରେମରଙ୍ଗ ବଦଳେ ॥

ଆଶାଅଛି କେବେ ଅମିୟିବ ନାହିଁ
ପ୍ରେମର ଏ ଆବର୍ଜନ ॥

(Shubhapallaba Punjabi
Portal is Live Now)

Bangla Web Portal

Logon to: bangla.shubhapallaba.com

VISIT WEBSITE

My Photography Visit My Photography Website:
www.gapuphotography.com

Visit My Photography FaceBook Page:
<http://facebook.com/gapuphotography/>

Join My Photography Club:
<https://www.facebook.com/groups/GapuPhotography/>

ସ୍ବୟମ୍

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶତପଥୀ

ସ୍ବୟମ୍ ହୃଦୟର ଗୀତ, ମନର ମିତ
 ଅବା କେବେ ହୃଦୟର ପରାକ୍ରମରୁ ଜାତ ।
 ସ୍ବୟମ୍ ମନର ସାଥୀ, ଗ୍ରୀଷ୍ମର ତାତି
 ଥଣ୍ଡା କାକରରେ ଶୋଇଥିବା ମଣିଷର ରାତି ।
 ଶରତ ରତ୍ନ ଆଗମନ, ଦେବୀଙ୍କ ପ୍ରସାଦ ସେବନ
 ଆଶୀର୍ବାଦ ଭରା ପୂର୍ଣ୍ଣ କାଳରେ ଚମକିତ ହୁଏ ଗଗନ
 ପରମ୍ପରାର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ସାଜେ-ସ୍ବୟମ୍ ସ୍ବୟମ୍ ସ୍ବୟମ୍ ।
 କୋକିଳ ଗଳାର ଗୁଞ୍ଜନ, ସମୁଦ୍ର ଲହଡ଼ି ଗର୍ଜନ
 ପ୍ରେମର ଶୀତଳ ତନେ ଭରୁଥିବା, ଅଶ୍ରୁଭରା ଏକ ନୟନ
 ସୁଷ୍ପ ଅବସ୍ଥିତି ତାର-ସ୍ବୟମ୍ ସ୍ବୟମ୍ ସ୍ବୟମ୍ ।
 ଜୀବନ ଜାକର ବନ୍ଧନ, ଦାସତ୍ବ ପ୍ରାଣର କ୍ରନ୍ଦନ
 କେବେ ଘୁରି ବୁଲେ ସେ ମୁକ୍ତ ଆକାଶେ ହୋଇ ସ୍ବଚ୍ଛ ପବନ
 ସବୁରି ମୂଳେ ଅଟେ-ସ୍ବୟମ୍ ସ୍ବୟମ୍ ସ୍ବୟମ୍ ।

ଅନାହାର ଶିଶୁର କ୍ରନ୍ଦନ, ଅରଣ୍ୟ ରୋଦନ
 ବନ୍ଧ ଖୋଲି ଦୁଃସ୍ବ ଦେଉଥିବା ଏକ ମମତାର ଅନୁମୋଦନ
 ମିଳେ ଏକ ହୃଦୟର-ହୃଦୟ ହୃଦୟ ହୃଦୟ ।
 ସୁମହୁର ସୀତାର ବାଦନ, ବିଶେଷ ନିବେଦନ
 ସନ୍ଧ୍ୟା ଆରତୀ ସମାଗମ ଶେଷେ ଗୀତ ଭାଗବତ ପଠନ
 ଭକ୍ତି ପ୍ରାଣ ସ୍ରୋତ ବୋହେ-ହୃଦୟ ହୃଦୟ ହୃଦୟ ।
 ଅଭିନେତାର ଜୀବନ, ସଭାରେ ନେତାଙ୍କ ବର୍ଜନ
 ମଧୁର ମଧୁର କଥା କହୁଥିବା, ମୁନି ରଷିଙ୍କର ଚିନ୍ତନ
 ଶୁଣୁଥାଏ ଏକ ସ୍ବର-ହୃଦୟ ହୃଦୟ ହୃଦୟ ।

Odia Vlogs on YouTube
Odia Vlogger Gapu
[click here to go](#)

Visit My Photography Website
[click here to go](#)
 ମନଛୁଆଁ ଫଟୋର ଭଣ୍ଡାର

ବିଶ୍ୱାସ

ସଂସ୍କୃତି ମହାନ୍ତି

ମୋ ବିଶ୍ୱାସର ବିଶ୍ୱକୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକରେ,
 ଭାଙ୍ଗି ଦେଲା ପରେ,
 ମୋ ବର୍ଣ୍ଣବିଭା ପୃଥ୍ବୀ
 ଦିଶୁଥିଲା ଫିକା ଫିକା,
 ହୃଦୟରେ ଜମି ଯାଉଥିଲା,
 ପରସ୍ତ ପରସ୍ତ ଧୂଳି ।
 ଆମ ସମ୍ପର୍କର ଡୋରି ସବୁ ଛିଡ଼ିଥିଲା
 ବୁଡ଼ିଆଣି ଜାଲ ହେଇ ।
 ମୁଁ ବି ଛିଣ୍ଡି ଯାଉଥିଲି,
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀରୁ ଅମାବାସ୍ୟାର ଚାନ୍ଦ ପରି ।
 ସାଉଁଟୁଥିଲି ଭାଙ୍ଗି ରୁଜି ଯାଇଥିବା,
 ଆମ ପ୍ରେମ ଆଉ ପ୍ରଣୟର
 ଭଙ୍ଗା ଆଇନାକୁ ।

କିନ୍ତୁ ପାରୁନଥିଲି,
 ଛିଣ୍ଡା ସୁତାରେ ଗଣି ଦେଇ,
 ଭଙ୍ଗା କାଟକୁ ଯୋଡ଼ି,
 କ'ଣ ମଜବୁତ କରିହେବ ସମ୍ପର୍କକୁ,
 କ'ଣ ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରଖିହେବ,
 ଭୁଲୁଡ଼ି ପଡ଼ିଥିବା ତୁମ ମୋ ଭିତରର ବିଶ୍ୱାସକୁ ।

ନା ବରଂ ଭଲ ହେବ,
 ଆମେ ବାଛିନେବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଥ,
 ହେଇଯିବା ଦୁଇଟି ଅଟିକ୍ସା ବାଟର,
 ଅପରିଚିତ ବାଟୋଇ ।
 ନୀଳ ସ୍ୱପ୍ନର ଦରିଆରୁ,
 ତୁମେ ଖୋଜିବ ଆଶାର ଲାଲ୍ କଇଁ,
 ମନଭରି ଉପଭୋଗ କରିବ ଜୀବନକୁ ।
 ମୁଁ ନଥିବି ତୁମ ସୁଖର ରାସ୍ତାରେ,
 କଣ୍ଟାଟିଏ ହେଲ ପୁଟିବାକୁ,
 ତୁମ ଚଲାବାଟରେ,

ବିଛେଇଦେବି ପୁଲର ଗାଲିଟା ।
 ତୁମର ସବୁ ଛଳନାର ବିଷକୁ,
 ପିଇଯାଉଥିବି ଅମୃତ ଭାବି,
 ତିଳ ତିଳ କରି ଜଳୁଥିବି ମୁଁ,
 ଆଉ ଦସ୍ତ ହେଉଥିବ ମୋର ଆତ୍ମା ।
 ତଥାପି ମୋ ପ୍ରାଣର ସ୍ୱୟନ ଖୋଜୁଥିବ,
 ତୁମର ଆଞ୍ଜୁଳୀଏ ନିଶ୍ଚପଟ ସ୍ନେହ,
 ମୁଠାଏ ଭଲପାଇବା,
 ଆଉ ଚେନାଏ ବିଶ୍ୱାସ ।

English Web Portal

Logon to: www.shubhapallaba.com

ମୁଖା

ସୁଜାତା ମହାପାତ୍ର

ମାଟି ମୁଠେ ଦେଇଥିଲ ବୋଲି
ମାଗୁଛ ଆକାଶ !!
ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ...
ତୁମେ ଫେରାଇ ନେଇପାର ତୁମର ସେ ଦୁର୍ଲଭ ଦାନ !!
ମୁଁ ବରଂ ଖୁସି ମୋ ପାଦ ତଳର ଶୂନ୍ୟତାରେ !!
ହେଲେ,
ମୁଁ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଅଧିକାର ଦେଇ ନ ପାରେ
ମୋ ହାତ ଗଢ଼ା ଆକାଶଟିରେ !!!
ସେ କେବଳ ମୋର...
ରକ୍ତ ନିଗାଡ଼ି ତିଆରିଛି ମୁଁ ତାକୁ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି !!
ସିଞ୍ଚିଛି ସ୍ବାଭିମାନର ତତଲା ନିଶ୍ବାସରେ
ଭାଳିଦେଇପାରିବିନି ତୁମ ପାଦ ତଳେ
ଅର୍ଘ୍ୟପୁଷ୍ପ କରି ତୁମରି ଇଚ୍ଛାରେ,
ଯାହା ଉପରେ ପାଦ ଥାପି ତୁମେ ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିପାରିବ

କଳଙ୍କିତ ରାଜା ହେବାର !!

ବରଂ କ୍ଷମା କର...

ଛଡ଼ାଇ ନିଆ ମୋ'ଠାରୁ ତୁମ ଦଉ ସମସ୍ତ ବିଷମହୌଷଧି,

ବିଷଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଆଗରୁ ମୋ ଶରୀର,

ମୋର ପ୍ରତିଟି ଶିରା ଓ ଧମନୀ

ମନ୍ତ୍ରେରେଇନେବି ନିଜେ ମୁଁ 'ମୋତେ'

ମୋ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବର ସଞ୍ଚିତ ମହାମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ରେ...

ମୁଖା ଖୋଲିଯାଇଛି ବୋଲି ଏତେ ବିକଳ ପଣ!!

ହୁଏତ ଏ ଦିନେ ନିଶ୍ଚେ ଖୋଲିବାର ହିଁ ଥିଲା !!

ସ୍ଵାର୍ଥର ପୁଟ ଅବା କେତେ ଘଡ଼ି ଯେ' !!

ଭଲ ହେଲା...

ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଦେଖି ନେଲେ ଫର୍ଜା ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ...

ତୁମେ କିଛି କହିବା ଆଗରୁ

ଅନେକ କିଛି ଗାଇଗଲା

ତୁମ ଅଲିଖିତ କବିତାର ପଂକ୍ତି ସବୁ

ତୁମ ମିଛ ପ୍ରଶଂସାରେ...

ମୁଁ ଠିକ ରୂପେ ଦେଖିପାରୁଥିଲି,

ଅନ୍ଧକାରର ଗୋହିରୀ ଭିତରୁ ମୁଣ୍ଡକାଢ଼ି କଡ଼ ଲେଉଟାଉଥିବା,

ତୁମ ଅଳକ୍ଷୁଆ ମନର ଅଭିସନ୍ଧିଜଡ଼ା ସ୍ଵପ୍ନସବୁକୁ...

ବୋଧହୁଏ ଏଇଥିପାଇଁ ହିଁ ସେଦିନ

ଢେରବେଳଯାଏଁ ଚେଇଁଥିଲା ଜହ୍ନ,

ଅନ୍ୟ ଏକ ତାରାଭରା ଉଆଁସୀ ରାତିରେ!!!

ଏ କେମିତିକା ନୂଆ ବର୍ଷ

ତାରାରାଣୀ ନାୟକ

କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ବଦଳିବା ସାଥରେ
 ଆଉ କ'ଣ କିଛି ବଦଳିଛି?
 ସବୁ ଯେମିତି ଥିଲା, ଆଜିବି ସେମିତି ଅଛି ।
 ଆଜିବି କନ୍ୟା ଭୂଣ ହତ୍ୟା ହେଉଛି
 ନୂଆ ବୋହୂଟିଏ ଜନ୍ମୁଛି
 ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ, କଣ୍ଟା ବୁଦାରେ
 ନିଷ୍ଠାପ ଶିଶୁ ଗଡୁଛି
 ଏ କେମିତିକା ନୂଆ ବର୍ଷ ଆସିଛି?
 ଆଜିବି ବୃଦ୍ଧା ଆଶ୍ରମରେ
 ବୁଢ଼ା ବାପାମା' ଦିନ କଟୁଛି
 ଯୋଥ ପରିବାର, ଆଇ ମା' କାହାଣୀ
 ଇତିହାସେ ଲେଖା ଚାଲିଛି ।
 ଏ କେମିତିକା ନୂଆ ବର୍ଷ ଆସିଛି?

ଆଜିବି ଝିଅଟିଏ ଡରୁଛି
 ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିବା ଆଗରୁ, ଶହେଥର ସେ ଭାବୁଛି
 ବିଚ୍ ରାସ୍ତାରେ ଲୋକ ଗହଳିରେ
 କୁଆଁରିର ଚିତା ଜଳୁଛି
 ଏ କେମିତିକା ନୂଆ ବର୍ଷ ଆସିଛି?
 ଆଜିବି କଅଁଳ ହାତ ଦୁଇଟି
 କୋଡ଼ି କୋଦାଳ ଧରୁଛି
 ମା କୋଳ ଛାଡ଼ି ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ
 ଆଜିବି ତା' ରାତି କରୁଛି
 ଏ କେମିତିକା ନୂଆ ବର୍ଷ ଆସିଛି?
 ଆଜିବି ଦୁର୍ନିତି ହେଉଛି
 ଦୀଲ୍ଲୀଠୁ ପଲ୍ଲୀ ଶୋଷିତ ହେଉଛି
 ହିଂସା ପରମ ଧର୍ମ ସାଜିଛି
 ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମାନବିକତାର
 ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଛି
 ଏ କେମିତିକା ନୂଆ ବର୍ଷ ଆସିଛି?

କେହିଜଣେ

ଆଶିଷ କୁମାର ଗୌଡ଼

ମତେ ଆଉ କେତେ ଅପେକ୍ଷାରେ ରଖୁ
 ଏ ଜହ୍ନରାତି ନିଶକୁଳ କୃଷ୍ଣରୂଢ଼ା ଗଙ୍ଗାଶିଖରି
 ତୋ ବିନା ସବୁ ଅଲୋଡ଼ା...
 ପବନର ଆହୁଳା ମାରି ମାରି
 ଛୁଇଁବାକୁ ହୁଏ ଆକାଶ
 ଆକାଶ ବୋଲି କ'ଣ ଅଛି ଯେ...
 କେବଳ ତୋ ହଳେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଆଖି ଆଉ ଓଠ ଚିପା ହସ...
 ତୁ ଜାଣିଛୁ
 ଏ କେହିଜଣେ କିଏ କିଏ ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ
 ମୁଁ ବହୁତ ଡେରିଯାଏଁ ତାହିଁ ରହେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ
 ଆଉ ଫେରିଯାଏ ଆମ ଗାଁ ନିଜପଠା ଆରପଟ ବଗିଚାକୁ
 ତୁ ଜାଣୁ କି ନ ଜାଣୁ ମୁଁ ଜାଣିନି
 ସେଠି ଏବେ ନୂଆ ପ୍ରଜାତିର ଫୁଲଟେ ଫୁଟିଛି
 ଯା'ର ଚାରିପାଖ ମୋ ଓଠ ପରି ଉଅଁରଙ୍କ ଭିଡ଼

ଏଠି ନାଆ ବି ନାହିଁ ନାଉରୀ ବି ନାହିଁ
 ହେଲେ ତୁ ଚିନ୍ତା କର ନା
 ମୁଁ ଏ ନଈ ଲଢ଼ିବି
 ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ଶହ ଶହ ଭାବର ଫରକକୁ ଏଡ଼େଇ
 ତତେ ଏଇ ହାତ ପାପୁଲିରେ କୋଳେଇ ନେବି
 ବହୁତ ପ୍ରେମ ଦେବି
 ତୋ ପାଖୁଡ଼ା... ବୃତ୍ତସବୁ ଗୋଟେ ପ୍ରେମିକ ନିଶ୍ଵାସରେ ଶିହରୀ ଉଠିବ
 ଏତେସବୁ ପରେ ତୁ କ'ଣ ତୁ ହେଇଥିବୁ...??
 ଦେଖୁ ତୁ ନିଶ୍ଚେ କହିବୁ
 "ପୁଲ ହେଇ ତ ପୁଟିଥିଲି
 ହେଲେ ତମେ ମତେ ପ୍ରେମିକା କରିଦେଲ"

My Photography

Visit My Photography Website:

<http://gapuphotography.com/>

Visit My Photography FaceBook Page:

<http://facebook.com/gapuphotography/>

Join My Photography Club:

<https://www.facebook.com/groups/GapuPhotography/>

କୋମଳ କଳିକା

ନିବେଦିତା ମହାପାତ୍ର

ଛୋଟ କଳିକାଟି ପୁଟିଥିଲା
ଅଗଣା ବଗିଚାରେ
ପବନରେ ଝୁଲି ଗାଉଥିଲା
ସେ ଗୀତ ଆନନ୍ଦରେ ॥ (୧)
ନିଷ୍ଠାପଟ ହୃଦୟରେ ଧରି
ମମତା ସ୍ନେହପ୍ରେମ
ଅତୁଟ ବନ୍ଧନେ ବାନ୍ଧିଥିଲା
ସଭିଙ୍କର ଜୀବନ ॥ (୨)
ଛନ୍ଦ କପଟ ହିଂସାଦ୍ରେଷର
ଭେଦଭାବ ଦୂରେଇ
ଆପଣାର କରିଲା ସଭିଙ୍କୁ
ସରଳ ମନନେଇ ॥ (୩)
କାମୁକ ଭ୍ରମରଟିଏ ଦେଖୁ
କମନୀୟ ରୂପକୁ
ଆସିଥିଲା ହୋଇ ଆନମନା
କଳିକାର ପାଖକୁ ॥ (୪)

କରିବାକୁ ଚରିତାର୍ଥ ନିଜ
କାମନା ବାସନାକୁ
ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇଦେଲା ତା'ର
ବିବେକ ପଣିଆକୁ ॥ (୫)
କଳିକୁ କରି କ୍ଷତବିକ୍ଷତ
ଲୁଟିନେଲା ମହକ
ତୃପ୍ତକରି ନିଜ ଅଭିଳାଷ
ବୋଲିଦେଲା କଳଙ୍କ ॥ (୬)
ନିଷ୍ଠାପ କଳିକାର ଭାଙ୍ଗିଲା
ଭବିଷ୍ୟତ ସପନ
ବିଭୁଶିରେ ନହୋଇ ସ୍ଥାନିତ
ହୋଇଗଲା ମଳିନ ॥ (୭)
ଅକାଳେ ବୃକ୍ତରୂପ ହୋଇଲା
ନିରୀହ ସେ ମୁକୁଳ
ସୌରଭ ବିତରିବା ଆଗରୁ
ହେଲା ପତନଶୀଳ ॥ (୮)

ଭିଡ଼ଠାରୁ ଅଲଗା

ବିନୟ ମହାପାତ୍ର

ନିଶାନ୍ ଆକାଶ
 ଉଦବେଳିତ ବିଶାଳ ସମୁଦ୍ର
 ରାତ୍ରୀ ଯେବେ କଢ଼ଲେଉଟାଏ
 ତନ୍ମାଛନ୍ ଆଖି ଖୋଲି
 ନିରବରେ ଟିମ୍‌ଟିମ୍ ତାରାମାନଙ୍କୁ ଦେଖେ ।
 ତଳେ ଅଶାନ୍ତ ନିଲାଭ ସମୁଦ୍ରର ବନ୍ଧ
 ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ନିଲାଭ ଆକାଶ
 ଭିଡ଼ଠାରୁ ଅଲଗା ଏକୃତିଆ
 ଶାନ୍ତ ଶୀତଳ ନିର୍ଲସ୍ତ ପ୍ରକାଶ ।
 ପ୍ରାପ୍ତିର ଆଶାନାହିଁ, ହାରିବାର ଦୁଃଖ ନାହିଁ
 ସତେଅବା କ୍ରିକେଟ ପଡ଼ିଆଟିଏ ।
 କିଏ କେତେ ରନ୍ କଲା
 କାହାର କେତେ ଓକେଟ ଉଡ଼ିଲା
 ତା'ର କିଛି ଯାଏନାହିଁ ଆସେ ନାହିଁ ।

କେତେ ତାରା ଥିଲେ,
 କେତେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଜଳିଗଲେ
 କାଲି କେତେ ଥିଲା ଆଜି କେତେ ବଞ୍ଚିଲା
 ହିସାବ ରଖେନା ।
 ସବୁବେଳେ ଶାନ୍ତ ବିଶାଳ ତା' ବନ୍ଧ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆସେ, ଜହ୍ନ ଆସେ,
 ଅଶ୍ରୁତାପ ପବନ ସହିତ
 କେତେ ମେଘ, କେତେ ବାତ୍ୟା ଆସେ
 କାହାକୁ ତାକେନା,
 ଯିଏ ଆସେ କାହାକୁ ବାରଣ କରେନା
 ନା କାହାକୁ ରହିବାକୁ କହେ, ନା ଯିବାକୁ
 ସେଥିପାଇଁ ଶାନ୍ତ ଆକାଶ
 ନୀଳ କାନଭାସଟିଏ ସବୁବେଳେ ହସ ହସ ।
 ଜୀବନର ହିସାବ ଖାତାରୁ ବାହାରି
 କେବେକି କିଏ ହୋଇପାରେ
 କ୍ୟାରାମ ବୋର୍ଡ଼ଟିଏ ପରି !
 ଗୋଟିଏରୁ ଜମା ହୁଏ,
 ଜିତିବାପାଇଁ କାହାକୁ ବି ମନାମାହିଁ
 ନିଜର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦେଖାଅ
 ଯେତେ ପାର ନେଇଯାଅ
 କାରଣ, ଖେଳ ଶେଷେ ପୁଣିଥରେ
 ସବୁ କିଛି ଫେରାଇ ଦେବାକୁ ହେବ
 କ୍ୟାରାମ ବୋର୍ଡ଼ ଉପରେ ।

ମଶାଣି

ପ୍ରଜ୍ଞା ପାରମିତା ପଣ୍ଡା

ଏଠି ଦୂରଦିଗନ୍ତ ଯାଏଁ ଶୂନ୍ୟ ମହାଶୂନ୍ୟ
ଗହୀରିର ଖାଁ ଖାଁ ପରିପାଟି ସାଜିଛି
ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁର ଅଭୂତ ସଙ୍ଗମ
ଉଦାହରଣ ଦେଉଛି
ରାଜା ଓ ପ୍ରଜାର
ମାନ ଓ ଅଭିମାନର
ଏବଂ ଗର୍ବ ଓ ଅହଂକାରର
ଅଗ୍ନିର ଲେଲିହ ମାନରେ
ଭସ୍ମୀଭୂତ ଏମାନେ
ମୁଠାଏ ପାଉଁସରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ
ଏମାନଙ୍କର ସଭା...
ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଏବେ ଧୂମ୍ରମୟ
ଧୂମାକାର ସାଜିଛି
ଏବେ ପାର୍ଥିବ ପିଣ୍ଡ
ଇଚ୍ଛା, ସ୍ବପ୍ନ ଏବଂ କର୍ମର

ହୋଇସାରିଛି ଅନ୍ଧ,
ଜଳି ଚାଲିଛି ତତ୍ତ୍ୱ
ଜଳି ଚାଲିଛି ଶରୀର
ଶିଖାଇ ଚାଲିଛି
ଜୀବନର ଅଲୌକିକ ଶୈଳୀ
ସାଜି ଯାଇଛି ଏକ ଅମ୍ଳାନ ଆହ୍ୱାନ...
ପରସ୍ତ ପରସ୍ତ କରି
ଜଳାଇ ଚାଲିଛି ଦମ୍ଭର ଅହଂକାର
ଅଭିମାନୀର ଅଭିମାନ
ମଲ୍ଲ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ମଧ୍ୟ
ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରୁଛି
ମୁଠାଏ ପାଉଁସରେ,
ସମସ୍ତ ଛାତିଥରା କୋହକୁ
ଦସ୍ତ କରି ନିଜ ସୀମିତ ଇଲାକାରେ...

ମିଛେଇ ବୋଉ

ଅନୁପମ୍ବୁ ଧଳ

ଆଜି ମୁଁ ବୁଝୁଛି ତୁ କିଆଁ ମିଛ କହୁଥିଲୁ,
 ଅଳି କଲେ ଜିଦି କରି
 ଆଜି ଦେବି କାଲି ଦେବି,
 ହସି ହସି କହି ଦେଇ,
 ନିରୋଳରେ କାନ୍ଦୁଥିଲୁ, ମୁଁହକୁ ତୁ ଲୁଚେଇ ।
 ତୋ' ଭୁଲ୍ଲା କଥାରେ, ମନ ମୋର ଭୁଲିଯାଏ,
 ଖୋଜୁଥିବା ଜିନିଷକୁ,
 ସହଜରେ ଦେଉଥିଲୁ ତୁ ଭୁଲେଇ ।
 ମନାକଲେ ମନ ଭାଙ୍ଗେ, ବୁଝିଥିଲୁ ବୋଲି,
 ମନା ତୁ ନକରି, ସବୁଦିନେ ଦେଉଥିଲୁ ଭଣ୍ଡେଇ ।
 ସନ୍ତାନ ଆଖିରେ ଲୁହ, ଦେଖୁବୁନି ବୋଲି,
 ହେଉ ପଛେ ମିଛରେ ଆମକୁ ତୁ ଦେଉଥିଲୁ ହସେଇ ।
 ଏବେ ମୁଁ ବୁଝୁଛି, ତୁ ଖାଲି ଏକା ନୁହେଁ
 ଦୁନିଆର ସବୁ ବୋଉ ତୋ ପରି ମିଛେଇ ॥

ସ୍ମୃତି ଚିଠା

ଡ. ସୁବ୍ରତ କୁମାର ମାହାନ୍ତି

ଓଲଟାଇବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ
ବେଳେ ବେଳେ ପୁରୁଣା ପୃଷ୍ଠା,
ପେଡ଼ି ଖୋଲିଦେଲେ ଆଖି ଲାଖି ଯାଏ
ହଜି ଯାଏ ମନ....

ମିଳି ଯାଏ କିଛି ସ୍ମୃତି ଚିଠା !!

ସତେ, କଷ୍ଟଦାୟକ ଥିଲା ସେ ଅତୀତ
ବର୍ତ୍ତମାନ ନାମେ ଯେବେ ଥିଲା ସେ ନାମିତ
କେତେ ଲୁହ ବୁହାଇଛି, ହୃଦୟ କନ୍ଦରୁ
ଆଉ କେତେ କୋହୋ ସେ ରଖିଛି ସାଇତି
ଧାର ଧାର ଲୁହ ବୁହାଇଛି, ନୟନ ଯୁଗଳୁ
ଆଜି ଗୋଟେ ବର୍ତ୍ତମାନେ ପହଞ୍ଚି ଭାବୁଛି
ସ୍ମୃତି ଭର୍ତ୍ତି କାଗଜରୁ ଅଣ୍ଟାଲୁଛି,
ସେଇ ମିଠା କଷ୍ଟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିନ ॥

ନହୁଅ ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର

କୃଷ୍ଣେନ୍ଦୁ ହୋତା

ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଝିଅଟିଏ ବୋଲି ଶୁଣିକରି ପିତାମାତା,
 ହଁ କହନ୍ତି ପଦେ ତଳମୁହଁ ହୋଇ ଏଇଟା ଭାଇ କି କଥା?
 ଆଗରୁ ଜାଣିଲେ ଝିଅ ହେବ ବୋଲି କରିଥାନ୍ତି ଗର୍ଭ ନଷ୍ଟ,
 ଯଦି ବଞ୍ଚିଯିଏ ମୁଣ୍ଡାଟିରେ ଭରି ଫିଙ୍ଗନ୍ତି ନଳାଗେ କଷ୍ଟ ।
 ନାଳ ନର୍ଦ୍ଦମାରେ ଦିନ କଟିଥାଏ ଶିଶୁକନ୍ୟା ସେ ନିଷ୍ଠାପ,
 ଝିଅଟିଏ ହେଇ ଧରାକୁ ଆସିବା ହୋଇଗଲା ଅଭିଶାପ ।
 ପିତାମାତାଙ୍କ ମନର ଭାବନା ଝିଅଟିଏ ଯଦି ହେବ,
 ଖୁଆଇ ପିଆଇ ପୋଷିଥିବ ସିନା ଦିନେ ସେ ଦୂରେଇ ଯିବ ।
 ଝିଅର ଜନମ ପରର ଏହି ତ ବିଧିର ବିଧାନ,
 ପୁଅଟିଏ ହେଲେ ହରି ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ପାସେଥିବ ଚିରଦିନ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପ୍ରତିମା ସେହି ଝିଅଟିଏ କହେମୁହଁ ବାରମ୍ବାର,
 ସେହି ଝିଅଟିକୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଦିଅ ନ ହୁଅ ଏତେ ନିଷ୍ଠୁର ।

କଳ୍ପା

ଗୋଲକ ବିହାରୀ ଗିରି

ଆଜି ଯେତେ ଦୂରେଥିଲେ ଦୂରତା ସାଜେନା ବାଧକ
 4ଜି ନେଟ୍‌ୱର୍କ କି ଜିଆ ଫୋନ୍
 ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଯାହାର କଥା,
 ସେ ମୋ ମା'ର ପୁରୁଣା ଲୁଗାରେ ତିଆରି କଳ୍ପା...

ମା' କୋଳରେ ଶୁଇବାର ନିଦ
 ତା' ଆଲିଙ୍ଗନରେ ଅପୂର୍ବ ଶାନ୍ତି
 ସବୁ ଏବେ ଏବେ ଅନୁଭବ ହୁଏ
 ଦୂରେଇଯାଏ ବ୍ୟଥା,
 ଯେବେ ମୋ ପାଖରେ ଥାଏ
 ମୋ ମା' ହାତତିଆରି କଳ୍ପା...

ତା' ପିନ୍ଧା ଲୁଗାର ବାସ
 ମୋ ପାଇଁ ତା' ମମତାର ନିଶ୍ୱାସ
 ତା' ସ୍ନେହ ବୋଲା ଗାଳି
 ମିଠା ମିଠା ଆକଟ

ସବୁ ଏବେ ଏବେ ମନେ ପଡ଼େ
 କିଛି ବ୍ୟକ୍ତ ପୁଣି କିଛି ଅବ୍ୟକ୍ତ କଥା,
 ଯେବେ ମୋ ଶେଜରେ ଥାଏ,
 ମୋ ମା'ର ପୁରୁଣା ଲୁଗାରେ ତିଆରି କଳ୍ପା...

ତା' ଫୁଟଣ ଦିଆ ଆଳୁ ଭଜା
 ନଡ଼ିଆ ସଜନା ଶାଗ
 ଅମୃତଭଣ୍ଡା ସିଝା
 ସବୁ ମୋ ପାଇଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ୟଞ୍ଜନ
 ସେ ମୋ ମାଆ ମୁଁ ତା' ପୁଅ,
 ତା' ବିନା ମୁଁ ଏକା ଏକା,
 ଯେବେ ମୋ ଶେଜରେ ଥାଏ
 ମୋ ମା' ପୁରୁଣା ଲୁଗାରେ ତିଆରି କଳ୍ପା...
 ପୁରୁଣା ଲୁଗାରେ ତିଆରି କଳ୍ପା...

ଗଣିତ ଦର୍ଶନ

ନିର୍ମଳ ନାୟକ

ଅଙ୍କ ଅବଧାନେ, କହନ୍ତି ପିଲାଏ...
 ପଢ଼ିବକି, ଜୀବନ ପାଠ...
 ଯୋଗ, ବିଯୋଗର, କାହାଣୀ ଶୁଣାଏ...
 ଗୁଣିତ, ବିଭକ୍ତର ସାଠ ।
 ପହିଲି ପାଠଟି, ଶୁଣରେ ପିଲାଏ...
 ଯୋଗର ଗାରିମା କେତେ?
 ଜୀବନରେ ତା'ର ମହତ୍ତ୍ୱ ବୁଝାଏ...
 ଖୁସି ବାଣ୍ଟିବାରେ ଯେତେ ।
 ଦ୍ୱିତୀୟ ପାଠଟି, ବୁଝିଲ ବାଳକେ...
 ବିଯୋଗର ମୂଲ୍ୟ କେତେ?
 ଇର୍ଷା, ହେଷ, ଛନ୍ଦ, କପଟ, ବିଯୋଗେ...
 ଜୀବନ ସୁନ୍ଦର ସତେ ।
 ତୃତୀୟ ଶିକ୍ଷାଟି, ଜାଣରେ ପିଲାଏ...
 ଗୁଣିତ ମୂଲ୍ୟର ମୂଲ୍ୟ...
 ପ୍ରେମ ବିତରଣେ ସୁନ୍ଦର ଧରା ଏ...
 କିଏ ହେବ ସମତୁଲ ।

ଚତୁର୍ଥ ପାଠଟି, ଶୁଣାଏ ଚାଟରେ...
 ବିଭକ୍ତର, ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର...
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଓ ସେବା ଭାଗ କରିବାରେ...
 ବ୍ୟାପେ ଯଶ, ଖ୍ୟାତି ସର୍ବତ୍ର ।
 ଜୀବନ ଅଙ୍କର ଗାରିମା ବୁଝିଲ...
 ମନ ଦେଇ ମୋର ଚାଟ...
 ଏ ପାଠ ପଢ଼ିଲେ ଦୁନିଆ ଜିତିବ...
 ନିଶ୍ଚେ ମିଳିବ ସତ୍ୟର ବାଟ ।
 ଅବଧାନେ କହୁଥିଲେ, ସର୍ବଦା...
 ଏହି କଥା ହେଉଛି ସଦା...
 ହର, ଗୁଣ, ଫେଡ଼େ, ମିଶା...
 ଆଉ ସବୁ ପାଠ, ଚାଲରେ ଖୋସା ।
 ଅବଧାନେଙ୍କର ଗଣିତ ସାଧନା...
 ମନେ ରଖୁଥିବୁ ସର୍ବେ...
 ଜୀବନ ଗଢ଼ିବୁ, ସୁନ୍ଦର, ସରସ
 ପାରିହେବୁ ମହା ଭବେ ।

ବିଶେଷ

ମହାମନୀଷୀଙ୍କ
ପାଇଁ ପଦେ

ଉତ୍କଳ ଭାରତୀ କୁନ୍ତଳା କୁମାରୀ ସାବତ

ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଯେତେବେଳେ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ପାଠପଢ଼ିବାର ଅନୁମତି ମିଳିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଯାଉଥିଲା ସେହି ସମୟରେ କଟକ ଡାକ୍ତରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଡାକ୍ତରୀ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି ୧୯୨୧ ମସିହାରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ପଦକ ସହ ଏଲ୍.ଏମ୍.ପି. ଡିଗ୍ରୀ ପାଇ ଉତ୍କଳୀୟ ହୋଇଥିଲେ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମେ ମହିଳା ଡାକ୍ତର, ଲେଖିକା, ଔପନ୍ୟାସିକା, କବୟିତ୍ରୀ ତଥା ସମ୍ପାଦିକା ଉତ୍କଳ ଭାରତୀ କୁନ୍ତଳା କୁମାରୀ ସାବତ ।

୧୯୦୧ ମସିହାର ଫେବୃଆରୀ ମାସ ୮ ତାରିଖରେ ଛତିଶଗଡ଼ର ବସ୍ତର ଜିଲ୍ଲାରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିବା କୁନ୍ତଳା କୁମାରୀ ସାବତଙ୍କର ପିତାଙ୍କ ନାମ ଥିଲା ଡାକ୍ତର ସାବତ, ଯିଏକି ପେଶାରେ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ମାଆ ଥିଲେ ମୋନିକା ସାବତ । କୁନ୍ତଳାଙ୍କର ଜନ୍ମପରେ ତାଙ୍କ ପରିବାର ବର୍ମା ଚାଲିଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ସେ ତାଙ୍କର ୧୪ ବର୍ଷଯାଏଁ ରହିଥିଲେ, ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ପିତା ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ବିବାହ କରିବାରୁ ସେ ତାଙ୍କ ମାତାଙ୍କ ସହ ପୁନଃ ଓଡ଼ିଶା ଫେରିଆସିଥିଲେ ।

ବର୍ମାରୁ ଫେରିବାପରେ ଉଭୟ ମାଆଝିଅ ପ୍ରଥମେ ଖୋର୍ଦ୍ଧାରେ ରହୁଥିଲେ । ସେ ଯୁଗରେ ନାରୀ ଶିକ୍ଷା ଆଦୌ ନ ଥିଲା କହିଲେ ଚଳେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମାଆଙ୍କର ଅଦମ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଯୋଗୁଁ ସେ ପ୍ରଥମେ ରେଭେନସା ବାଳିକା ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରେ କଟକ ଡାକ୍ତରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଡାକ୍ତରୀ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଛଡ଼ା ହିନ୍ଦୀ, ବଙ୍ଗଳା, ଇଂରାଜୀ ଓ ବର୍ମାର ଭାଷା ମଧ୍ୟ ଶିଖିଥିଲେ ।

ସାବତ ଡାକ୍ତରୀ ପାଠ ଶେଷ କରିବା ପରେ ସରକାରୀ ଚାକିରୀରେ ଯୋଗ ନ ଦେଇ ନିଜେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ଚିକିତ୍ସା କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଡାକ୍ତର କୈଳାସ ଚନ୍ଦ୍ର ରାଓଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ କଟକରେ ଚିକିତ୍ସା ସେବା ୧୯୨୧ରୁ ୧୯୨୮ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରିଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ସେ ତାଙ୍କର ଗୁରୁ କୈଳାସଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁରାଗୀ ଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କୁ ନେଇ କବିତା ଲେଖିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ।

ପରେ କୈଳାସଙ୍କ ସହାୟତାରେ ତାଙ୍କର "ତାରା ପ୍ରତି" ଶୀର୍ଷକ ଏକ କବିତା ଉତ୍କଳ ସାହିତ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ଏବଂ ପରେପରେ ଶେଫାଳି ପ୍ରତି, କମଳ ପ୍ରତି ଆଦି ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ପ୍ରଶଂସା ମଧ୍ୟ ମିଳିଥିଲା । ଯେହେତୁ ତାଙ୍କ ପିତା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଧର୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ତେଣୁ ସେ ତ. କୈଳାସ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବା ନିମନ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମ ଧର୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ବିବାହ ହୋଇ ପାରି ନ ଥିଲା । ତା'ପରେ ସେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଆର୍ଯ୍ୟ ଧର୍ମ ଗ୍ରହଣ କରି ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ କୃଷ୍ଣ ପ୍ରସାଦ ଦାସଙ୍କୁ ୮ ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୨୮ ମସିହାରେ ବିବାହ କରିଥିଲେ ।

ସେ ସମୟରେ ଘୃଣ୍ୟ ଜାତିପ୍ରଥା, ପରଦା ପ୍ରଥା, ବାଲ୍ୟ ବିବାହ ଓ ମହିଳା ପ୍ରଭେଦ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରି ଅନେକ କାଳଜୟୀ କବିତା ଲେଖିଥିଲେ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ସେ ଅନେକ ଦେଶାତ୍ମବୋଧକ କବିତା ରଚନା କରିଥିଲେ । ବିଧବା ବିବାହ ଓ ନାରୀ ସଶକ୍ତିକରଣ ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସହ ଏକୁ ନେଇ ସେ ଅନେକ କବିତାମାନ ରଚନା

କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ରଚିତ କିଛି କାଳଜୟୀ ଉପନ୍ୟାସ ହେଉଛି ଭ୍ରାନ୍ତି, ନଅତୁଣ୍ଡୀ, କାଳୀବୋହୁ, ରଘୁ ଅରଖିତ, ପରଶମଣି, ଚିତ୍ରପଟ ।

ଓଡ଼ିଆରେ କବିତା, ଉପନ୍ୟାସ ଆଦି ଲେଖିବା ସହ ସେ ହିନ୍ଦୀ ସାହିତ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଲେଖି କରୁଥିଲେ । ମହାବୀର, ଜୀବନ ଓ ନାରୀ ଭାରତୀ ଭଳି ହିନ୍ଦୀ ପତ୍ରିକାମାନଙ୍କର ସେ ସମ୍ପାଦିକା ଭାବରେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ବନାରସ ହିନ୍ଦୁ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଓ ଆହ୍ଲାବାଦ୍ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ସମାବର୍ତ୍ତନ ଉତ୍ସବରେ ସେ ବକ୍ତୃତା ଦେବା ନିମନ୍ତେ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥିଲେ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଉନ୍ନତି କଷ୍ଟେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ସେ ଭାରତୀ ତପୋବନ ସଂଘ ନାମରେ ଏକ ସମିତି ଗଢ଼ିଥିଲେ । ୧୯୨୫ ମସିହାରେ ପୁରୀର ମହିଳା ବନ୍ଧୁ ସମିତି ତାଙ୍କୁ "ଉତ୍କଳ ଭାରତୀ" ନାମରେ ସମ୍ମାନିତ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଅନେକ ରଚନା ଇଂରାଜୀ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାରତୀୟ ଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ହୋଇଛି ।

୧୯୩୮ ମସିହାର ଅଗଷ୍ଟ ମାସ ୩୦ ତାରିଖରେ ସେ ତାଙ୍କର ଅଗଣିତ ପାଠକ ତଥା ପ୍ରଶଂସକମାନଙ୍କୁ ଶୋକ ସାଗରରେ ଭସେଇ ଆରପାରିକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ମୃତ୍ୟୁବେଳକୁ ତାଙ୍କୁ ମାତ୍ର ୩୭ ବର୍ଷ ବୟସ ହୋଇଥିଲା ।

"ତୋ' ପରି କ୍ଷୁଦ୍ର ମୁହିଁ 'ତୋ' ପରି କ୍ଷଣିକ,
ହସେ, ରସେ, ବାସେ ମାତ୍ର ପୁଟିଅଛି ଘଡ଼ିକ ।

- ଶେଫାଳି ପ୍ରତି, କୁନ୍ତଳା କୁମାରୀ ସାବତ

ଆଳାପ

ଅତିଥି -

ଜାଙ୍କଲିନ ପରିଡ଼ା

୨୦୧୭ ମସିହାର ସାର୍ଥକ ଟିଭିରେ ପ୍ରସାରିତ ରିୟାଲିଟି ଶୋ ରଜ କୁଇନ୍‌ର ବିଜେତା ହୋଇଥିଲେ ଜାଙ୍କଲିନ ପରିଡ଼ା । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ସେ ସାର୍ଥକ ଟିଭିରେ ପ୍ରସାରିତ ଧାରାବାହିକ ମୋ ଜେଜେମାରେ ରିୟା ଭୂମିକାରେ ଅଭିନୟ କରିଥିଲେ । ଦୂରଦର୍ଶନରେ ଅଭିନୟ ସାଙ୍ଗକୁ ସେ ବିଭିନ୍ନ ଆଲବମ୍‌ରେ ଅଭିନୟ କରିଛନ୍ତି । ଏହି କଳାକାରଙ୍କୁ ଆମେ ପଚାରିଥିଲୁ କେତୋଟି ପ୍ରଶ୍ନ; ତାଲୁକ ଦେଖିବା ସେ ତା'ର ଉତ୍ତରରେ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୧. ଓଡ଼ିଆ ଦୂରଦର୍ଶନ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରଥମ ଯମଜ କଳାକାର ଆପଣ ଆଉ ସୋମାଲିନ୍ । ଏହାକୁ ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରସଂଶକମାନେ କେମିତି ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି?

ଉତ୍ତର: କହିବାକୁ ଗଲେ ଆମେ ଯେବେଠାରୁ ଏହି ରିୟାଲିଟି ଶୋରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ ପରିଚାଳକମାନଙ୍କଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତେ ଆମର ପ୍ରଶଂସା କରିଆସୁଛନ୍ତି । ଆମର ଏହି ବନ୍ଧୁକୁ ସମସ୍ତେ ଭଲରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସହ ଅନେକ ଭଲ ପାଇବା ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବି ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଜଣଙ୍କୁ ଏକୃତିଆ ଦେଖିଲେ ଆଉଜଣେ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ବୋଲି ଖୋଜୁଛନ୍ତି; ଯେମିତିକି ଆମେ ଦୁଇଜଣ ନୁହେଁ ଜଣେ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୨. ଆପଣ ରଜ କୁଇନ୍ ଜରିଆରେ ପ୍ରଥମେ ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆସିଲେ, ସେତେବେଳେ ଆପଣଙ୍କର ଅନୁଭୂତି କେମିତି ଥିଲା?

ଉତ୍ତର: ରଜକୁଇନ୍‌ରେ ଆମର ଅଡ଼ିସନ୍ ଯେବେ ଟେଲିକାଷ୍ଟ ହେଲା, ସେତେବେଳେ ସାରା ଓଡ଼ିଶା ଆମ ଦୁହେଁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲା ଆଉ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଶୋ' ଶେଷ ହେବା ଭିତରେ ଅନେକ ପ୍ରଶଂସା ମିଳୁଥିଲା । ଏଥିମଧ୍ୟରେ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣେଇବି ରଜକୁଇନ୍‌ର ସଂଯୋଜକ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଟିମ୍‌କୁ ତା' ସହିତ ସାର୍ଥକ ଚିଠିକୁ, ସେମାନଙ୍କର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପାଇଁ ଆମେ ଦୁହେଁ ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆସିପାରିଲୁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୩. ମାତ୍ର ଦୁଇମାସର ଯାତ୍ରା ଥିଲା ରଜ କୁଇନ୍‌ର ପାଇନାଲ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିବା ଆଉ ବିଜୟୀ ହେଲାପରେ କିଛି ଅଲଗା ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ନା ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତେ ଯେମିତି ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲେ, ତା'ପରେ ବି ସେମିତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ?

ଉତ୍ତର: ହଁ ସେ ଦୁଇମାସର ଯାତ୍ରା ଭିତରେ ବାକି କିଛି ବଦଳିନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନଙ୍କର ଭଲପାଇବାଟା ବହୁତ ବଦଳିଯାଇଥିଲା । ଆଖପାଖର ଲୋକମାନେ ଆଗରୁ ଯେମିତି ଭଲ ପାଉଥିଲେ, ପରେ ସେ ଭଲପାଇବାଟା ଅଧିକ ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା । ଭଲ ପାଇବା ଯେମିତି ବଢ଼ିଥିଲା ଚିହ୍ନିଥିବା ଲୋକଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବି ବହୁତ ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା । କେହି କେହି ବାଟରେ ଦେଖିଲେ ଏମିତି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲେ କି ଯେମିତି ସେମାନେ ଆମ ପରିବାର ଲୋକଙ୍କ ଭଳିଆ ଆମକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୪. ରଜ କୁଇନ୍ ପରେ ଆପଣ ସାର୍ଥକ ଚିଠିର ଧାରାବାହିକରେ ଅଭିନୟ କରିଥିଲେ ଆଉ ତାହା ବି ନେଗେଟିଭ୍ ରୋଲ୍‌ରେ । ପ୍ରଥମ ସୁଯୋଗର ଅନୁଭୂତି କ'ଣ ଥିଲା?

ଉତ୍ତର: ହଁ ପ୍ରଥମ ଅଫର୍ ପାଇଁ ମୁଁ ବହୁତ ଖୁସି ଥିଲି । ଆଉ ନେଗେଟିଭ୍ କି ପଜେଟିଭ୍ ମୁଁ ସେମିତି ଦେଖେନି, ମୋତେ ଅଭିନୟ କରିବାର ଅଛି; ତାହା ମୁଁ ଦେଖେ । ତା'ଛାଡ଼ା ଅଭିନୟରେ ଯେ କୌଣସି ଚରିତ୍ରରେ ଅଭିନୟ କଲେ ବି ସେ ଚରିତ୍ରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ତାକୁ ପରଦାରେ

ନିଭେଇବା ଏକ କଳା । ଯେହେତୁ ଏହା ମୋର ପ୍ରଥମ ଅଭିନୟ ଥିଲା ଆଉ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଅଭିନୟର ଆଦୌ ଅଭିଜ୍ଞତା ନଥିଲା । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ମୋ ପାଇଁ ଟିକେ ଟିକେ ଅସୁବିଧା ହୋଇଥିଲା; ଅବଶ୍ୟ ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଅଭିନୟ କରିବା ଭିତରେ ତା' ସହ ଯୋଡ଼ିହୋଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ କଳା ବିଷୟରେ ଶିଖିଲି । ଏହି ଚରିତ୍ର ପାଇଁ ମୋର ଅଭିନୟର ଶୈଳୀକୁ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲପାଇବା ଦେଇଥିଲେ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୫. ପରେ ପରେ ଆପଣ ଦୁଇଜଣ ଏକ ଆଲବମ୍‌ରେ ଅଭିନୟ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ସୋମାଲିନ୍ ନିଜକୁ ବଦଳାଇଦେଇଥିଲେ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ କେବେ ସେମିତି କରିଛନ୍ତି କି?

ଉତ୍ତର: ହଁ ଲିସ୍ତା ମିଶ୍ରଙ୍କ ପ୍ରଡକ୍ସନର ପ୍ରଥମ ଆଲବମ୍ ଟୁଇନ୍‌ସ୍‌ରେ ଆମେ ଦୁଇଜଣ ଏକାସାଙ୍ଗରେ ଅଭିନୟ କରିଥିଲୁ । ତାହା କେବଳ ଅଭିନୟ ପାଇଁ ଥିଲା; ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ଆମେ ଆଦୌ ସେମିତି ନୁହେଁ, ଆମ ଭିତରେ ବହୁତ ଭଲ ପାଇବା ଅଛି, ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛୁ । ତା'ଛଡ଼ା ଯଦି କେବେ ମୁଁ ସୋମାଲିନ୍ ସ୍ଥାନରେ କେଉଁଠିକି ଏବେ ଯିବି

ଲୋକମାନେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜାଣିଯିବେ, କାରଣ ସେମାନେ ଏବେ ଆମକୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଗଲେଣି ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୬. ଆଗାମୀ ଦିନରେ ଓଡ଼ିଆ କଥାଚିତ୍ର ଜଗତରେ ଅଭିନୟ କରିବାର ଯୋଜନା ଅଛି କି? ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ କିଛି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛନ୍ତି କି?

ଉତ୍ତର: ଅଗାମୀ ଦିନ କଥା ତ ଜଣା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ହଁ ଇଚ୍ଛା ତ ବହୁତ ଅଛି ଆଉ ଅଭିନୟ ଏବଂ ରିଆଲିଟି ଶୋ' ପାଇଁ ହଁ ମୋତେ ଲୋକମାନେ ଚିହ୍ନିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାକୁ ଛାଡ଼ିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠୁନି । ମୁଁ ମୋ ଜୀବନରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯେତେ ବି ବ୍ୟସ୍ତ ଥାଏନା କାହିଁକି ଅଭିନୟର ସୁଯୋଗ ମିଳିଲେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ କରିବି ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୭. ପାଠପଢ଼ା ଆଉ ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟରେ ଆପଣ କେମିତି ସନ୍ତୁଳନ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି?

ଉତ୍ତର: ମୋ ହିସାବରେ କାମ ଯାହା ବି କରନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି ପାଠପଢ଼ା ସବୁବେଳେ ଜାରି ରଖୁଥାନ୍ତୁ । ଅଭିନୟ ପାଇଁ କିମ୍ବା ମୋର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାମ ପାଇଁ ଯେମିତି ମୋ ପାଠପଢ଼ାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନ ହେଉ ସେଥିପ୍ରତି ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାଏ । କଟକରେ ପଢୁଥିବାବେଳେ ମୁଁ ଯେମିତି ମୋ କାମସହ ପାଠପଢ଼ାରେ ସନ୍ତୁଳନ ରକ୍ଷା କରୁଥିଲି, ଏଇଠି ପଞ୍ଜାବରେ ବି ସେମିତି ପାଠପଢ଼ା ଠିକ୍ରେ ଚାଲିଛି । ମୁଁ ମୋ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ପଢ଼ା ଭିତରେ ଭଲ ସନ୍ତୁଳନ ରକ୍ଷା କରିପାରିଛି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଖୁସି ଅନୁଭବ କରେ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୮. ଜାକଲିନ୍‌ଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେମର ସଜ୍ଞା କ'ଣ? ପ୍ରେମକୁ ସେ କେମିତି ବୁଝନ୍ତି?

ଉତ୍ତର: ପ୍ରେମ ଏକ ବିଶାଳ ସାଗର ସଦୃଶ, ଏହାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ମୋ ପାଇଁ ସତରେ କଷ୍ଟକର । ପ୍ରେମ କେତେବେଳେ କାହା ସହ ହେବ କହିହେବ ନାହିଁ । ଆଉ ପ୍ରେମ ଯେ କେବଳ ପ୍ରେମିକ-ପ୍ରେମିକା ଭିତରେ ସୀମିତ, ତାହା ନୁହେଁ ଏହା ବାପାମାଆ, ଭାଇଭଉଣୀ, ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ ପାଇଁ ବି ଥାଏ । ତେଣୁ ମୋ ହିସାବରେ ଏହାର ସେମିତି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସଜ୍ଞା କିଛି ନାହିଁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୯. ଆଗକୁ ଭାଲେଣ୍ଟାଇନ୍ ଡେ ଆସୁଛି, ଏହା ଉପରେ ଯୁବପିଢ଼ୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆପଣ କ'ଣ କହିବେ?

ଉତ୍ତର: ଯୁବପିଢ଼ୀଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବି କି ଆପଣମାନେ ଯାହାକୁ ଭଲ ପାଉଛନ୍ତି, ପ୍ରଥମେ ତାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଶିଖନ୍ତୁ । କାରଣ ସମ୍ମାନ ନ ଦେଲେ ସମ୍ମାନ ମିଳିବନି ଆଉ ଯେଉଁ ପ୍ରେମରେ ସମ୍ମାନ ନଥାଏ, ତାକୁ ପ୍ରେମ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଦ୍ଵିତୀୟରେ କହିବି କି ଆପଣମାନେ ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରେମକୁ ବିଶ୍ଵାସ କରନ୍ତୁ ଏବଂ କେବେ ଛଳନା କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖି ପ୍ରେମ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ, ଏମିତି ହେଲେ ସେ ପ୍ରେମ ବେଶିଦିନ ଚିଷ୍ଟିପାରିନାହିଁ; କାରଣ ଚୋର ଘର ସବୁବେଳେ ଅନ୍ଧକାରରେ ନଥାଏ । ଏହି ଭାଲେଣ୍ଟାଇନ୍ରେ ନିଜର ପ୍ରେମକୁ ସମ୍ମାନର ସହ ପାଳନ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ପ୍ରେମ କରୁଥିବା ଲୋକଟି ସହ ଭଲରେ ଭଲରେ ପାଳନ କରନ୍ତୁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ୧୦. ଓଡ଼ିଶାରେ ଏବେ ଯେମିତି ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟର ହ୍ରାସ ଘଟୁଛି, ଦର୍ଶକମାନେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଓଡ଼ିଆ କଥାଚିତ୍ର ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେଉନାହାନ୍ତି । ଜଣେ ଓଡ଼ିଆ ଅଭିନେତ୍ରୀ ହିସାବରେ ଓଡ଼ିଶାର ଦର୍ଶକଙ୍କ ପାଇଁ କ'ଣ ମନ୍ତବ୍ୟ ରଖିବେ ।

ଉତ୍ତର: ହଁ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଜଗତରେ ସେମିତି ଭଲ କାହାଣୀର ଫିଲ୍ମ ଆସୁନି ଯାହା ଆମର ଦର୍ଶକମାନଙ୍କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରିପାରିବ । ହୁଏତ ସେହିସବୁ କାହାଣୀପାଇଁ ଆଜି ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟଗୁଡ଼ିକର ଏମିତି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା । ତା'ଛଡ଼ା ଏବେ ଡିଜିଟାଲ୍ ଯୁଗରେ ଲୋକମାନେ ସହଜରେ ବିଭିନ୍ନ କାହାଣୀର ଫିଲ୍ମ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଆଉ ପୁଣିଥରେ ସେହି କାହାଣୀକୁ ଦେଖିବାକୁ ଫିଲ୍ମ ହଲ୍‌କୁ ଯିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁନାହାନ୍ତି । ଯେଉଁଦିନ ନିଜସ୍ଵ ସ୍ଵାର୍ଥ ଛାଡ଼ି ନିର୍ମାତାମାନେ ଆମ କଥାଚିତ୍ର ଜଗତ ପାଇଁ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ନିର୍ମାଣ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିବେ, ସେବେ ପିଲାଠୁ ବୁଢ଼ା ସମସ୍ତ ତାକୁ ଭଲ ପାଇବେ ବୋଲି ମୋତେ ଲାଗୁଛି ।

(ଜାଙ୍କଲିନ ତାଙ୍କର ବହୁମୂଲ୍ୟ ସମୟ ଦେଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଶୁଭପଲ୍ଲବ ପରିବାର ତରଫରୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଛୁ ଆଉ ତାଙ୍କର ଆଗାମୀ ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନ ପାଇଁ ଶୁଭକାମନା ଜଣାଉଛୁ ।)

ତୃପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ଦାସ, ଦୁଆ ଦୁଆ କବିତା ଲେଖିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ କବିତାରେ ପରିପକ୍ୱତା ବେଶ୍ ବାରି ହୋଇନାହାନ୍ତି । ଆଇଆଇଟି ଧାରକାବଳେ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନରେ ଗବେଷଣାକାରୀ ଛାତ୍ର ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଅନୁରକ୍ତି ବେଶ୍ ଉଚ୍ଚ । କମ୍ପ୍ୟୁଟର ସିଷ୍ଟମ ବିଜ୍ଞାନର ପ୍ରାମ୍ଭରେ ୧୯୯୩ ମସିହା ମେ ୧୮ରେ ପିତା ମହୋଦୟଙ୍କ ଦାସ ଓ ମାତା ଦୁର୍ଲ୍ଲଭୀ ଦାସଙ୍କ ଘରରେ ଜନ୍ମିତ ତୃପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ପିଲାବିତରୁ ଥିଲେ ସାହିତ୍ୟ ମନସ୍ତ । ତୃପ୍ତି ରଞ୍ଜନଙ୍କ ପ୍ରଥମ କବିତା ସବୁବେଳେ "ଆକାଂକ୍ଷିତ ସନ୍ଧ୍ୟାଟିଏ" ପିଣ୍ଡ ଉପିଆ ସାହିତ୍ୟାଗ୍ରମାଢ଼ ହୃଦୟକୁ ବୁଲିବେଳେ ଶୁଣିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଆକାଂକ୍ଷିତ ସନ୍ଧ୍ୟାଟିଏ

ଆକାଂକ୍ଷିତ ସନ୍ଧ୍ୟାଟିଏ

ତୃପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ଦାସ

ପୁସ୍ତକ ସମୀକ୍ଷା: ଆକାଂକ୍ଷିତ ସନ୍ଧ୍ୟାଟିଏ

ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସେନାପତି

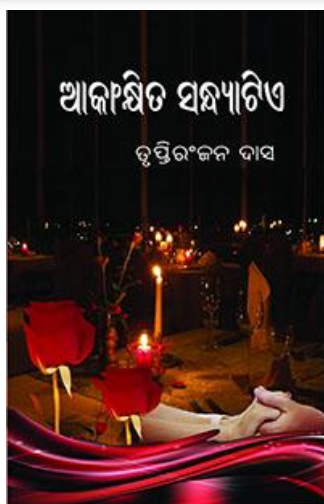
ତରୁଣ ଆକାଶର ପୂର୍ବ ଦିଗବଳୟରେ ମହାନଦୀ ଆରପଟୁ, ଉଦୟ ହେଇଥିବା ରଶ୍ମି ଖଣ୍ଡ ହେଉଛନ୍ତି ଯୁବ କବି ତଥା କଥାକାର ତୃପ୍ତିରଞ୍ଜନ ଦାସ । ନିଛକ ସତ୍ୟ, ସରଳ ଏବଂ ପ୍ରତିଟି ହୃଦୟ ଦେଇ ବହିଯାଇଥିବା କାହାଣୀର ନଈ ହିଁ ତାଙ୍କ କବିତାର କ୍ଷୀର ସାଗର । ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ଆଉ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟମୟ ଶବ୍ଦର କାଳୀରେ ସିଏ ଉତାରି ଦିଅନ୍ତି ଆଧୁନିକ ସମାଜର ଅସଲ ସ୍ୱରୂପ । ବିଦୀର୍ଘ ହୃଦୟ ପୁଣି ଯୋଡ଼ି ହେଇଯାଏ ତାଙ୍କ କବିତାରେ । ଅମାବାସ୍ୟା ପକ୍ଷରେ, ଗାଡ଼ ନିସୀଥରେ, ତାଙ୍କ କବିତା ଚନ୍ଦ୍ରାଲୋକ ହୋଇ ଆସେ ଏବଂ ଜୀବନର ମୁଣ୍ଡ ଫଟା ଅପରାହ୍ଣରେ, ମଳୟ ହୋଇ ଦେହକୁ ଛୁଇଁଯାଏ ହୃଦୟସନ୍ଦର୍ଭର ବେଗକୁ ବଢ଼ାଇ...

ଆଧୁନିକ କାବ୍ୟ କଳାର ସେ ଏକ ଧୂରିଣ ଶିଳ୍ପୀ । ତୃପ୍ତିରଞ୍ଜନଙ୍କ କବିତା ମିତ୍ରାକ୍ଷରୀ ଆଉ ଅମିତ୍ରାକ୍ଷରୀର ଏକ ଯୁଗଳ ବନ୍ଦୀ, ଯାହା ତାଙ୍କୁ ସବୁଠୁ ନିଆରା କରେ ସମକାଳୀନ ଲେଖକଙ୍କ ଭିତରୁ । ମୁଖ୍ୟତଃ ତାଙ୍କ କବିତାର ଅନ୍ତଃସ୍ୱର ପ୍ରେମ-ତାଙ୍କ କବିତାରେ କୋଣାର୍କର ଶିଳା ଜୀବନ୍ତ ପରି ଲାଗନ୍ତି, ମେଘ ବର୍ଷାଋତିରେ ଆକାଶକୁ ପର କରି ମେଘ

ବୁଦ୍ଧା ମୋତି ପରି ଝରନ୍ତି । ଜହ୍ନ ଝରକା ବାହାରେ ତାଙ୍କୁ ଦୁଇଘଡ଼ି ଅପେକ୍ଷା କରେ, କବିତାର ନାୟିକା ହେବା ପାଇଁ ।

ନୀଡ଼ ଫେରନ୍ତା ବିହଙ୍ଗ, ଭାର୍ଗବୀ ହଞ୍ଜେଲରେ କଡ଼ ଲେଉଟାଉଥିବା ପ୍ରେମିକା, ସମୁଦ୍ର ଗର୍ଭରୁ ମାଛ ମାରି ଫେରୁଥିବା ନୋଲିଆ, କାର୍ଯ୍ୟରୁ କ୍ଳାନ୍ତ ଆଉ ତରବର ହେଇ ଫେରୁଥିବା ପ୍ରିୟତମାକୁ ନେଇ ସେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଓ ସ୍ମୃତିମୟ ସନ୍ଧ୍ୟାର ଆକାଂକ୍ଷା କରନ୍ତି । ସ୍ବପ୍ନମାନଙ୍କ କୋଲାଜ୍ ହେଉ, ହୃଦୟର ନିଲାମ ହେଉ କିମ୍ବା ଥରୁଟିଏ ବଦନାମ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରେମିକାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ହେଉ, ସବୁଠାରେ ଉବୁକି ଉଠିଛି ପ୍ରେମର ନୂତନ ଲଗ୍ନ ଆଉ ନିଆରା ପରିଭାଷା ।

କବିଙ୍କ ଭିତରେ ଲୁଚିଥିବା କଥାକାର, ତାଙ୍କର ଏକ ବିଶେଷତ୍ବ ଯାହା ତାଙ୍କ କବିତାରେ ବାରି ହୋଇ ପଡ଼େ । ତାଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଆଉ କଥାର ବୁଝିଆଣି ଜାଲରେ, ପାଠକ ସମାଜ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସ୍ବ-ଇଚ୍ଛାରେ, ମୁକୁଳିବାର ଦ୍ବାରକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ କିଲି ଦେଇ । "ଆକାଂକ୍ଷିତ ସନ୍ଧ୍ୟାଟିଏ"ର ପ୍ରତିଟି କବିତା ଜୀବନର ଚିତ୍ରିତ ଦୂରନ୍ତେ ଏକ୍ସପ୍ରେସ ପରି ମନେ ହୁଏ, ଯାହା ସମସ୍ତଙ୍କ ଜୀବନ ଦେଇ କେବେ ନା କେବେ ଯାଇଛି, ଅନେକ ସ୍ମୃତି ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ବିଞ୍ଚିଦେଇ । ଆଧୁନିକ କବିତାରେ ତରୁଣ ଲେଖକ ତଥା କଥାକାର ତୃପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ଦାସଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଜ୍ଜ୍ବଳମୟ ଅଟେ ।

Available on Amazon

ଚାଉଳ ବରା

କଳ୍ପନା ଦାଶ

ଭାରତର ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ସକାଳର ଜଳଖିଆ ଭାବରେ ଖିଆ ଯାଉଥିବା ଖାଦ୍ୟ ହେଉଛି ବରା, ଯାହାକି ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏ ବିଭିନ୍ନ ନାମରେ ଖିଆଯାଏ । ଆମେ ସିନ ଓଡ଼ିଆରେ ବରା ବୋଲି କହୁ ହେଲେ ଛାତ୍ର ନେଇକି ଏହାକୁ ବଡ଼ା, ବଡ଼େ, ବଡ଼ାଇ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତ ଆଡ଼େ ଗଲେ ଆମେ କୁହନ୍ତି ମେଦୁ ବଡ଼ା ଓ ପଶ୍ଚିମ ଭାରତର ଆଳୁ ବଡ଼ା; ପୁଣି ମୁମ୍ବାଇ ଗଲେ ସେ ବଡ଼ା-ପାଓ । ହେଲେ ଓଡ଼ିଶାରେ ମୁଖ୍ୟତଃ ବିରିବରା, ଡାଲିବରା, ଦହିବରା, ଚାଉଳ ବରା ଆଦି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।

ଚାଉଳ ବରା ବା ଚାଉଳ ବରା ହେଉଛି ଓଡ଼ିଶାର ବଲାଙ୍ଗୀର ଜିଲ୍ଲାର ଏକ ଜଣାଶୁଣା ବରା, ଯାହାକି ମୁଖ୍ୟତଃ ଚାଉଳରୁ ହିଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଖାଲି ବଲାଙ୍ଗୀର ନୁହେଁ ସମଗ୍ର ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ବାସୀଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଅଟେ । ଆସନ୍ତୁ ଶିଖିବା ଚାଉଳ ବରା କେମିତି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ।

ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଉପାଦାନ:

୧. ଉଷୁନା ଚାଉଳ- ୩ କପ୍
୨. ବିରି- ୧ କପ୍
୩. ଲୁଣ

୪. କଟା ପିଆଜ
୫. ଭଲ ଭାବରେ ଛେଚା ହୋଇଥିବା ଅଦା
୬. କଟା ହୋଇଥିବା କଞ୍ଚା ଲଙ୍କା
୭. କଟା ଧନିଆଁ ପତ୍ର
୮. ଭୃଷଙ୍ଗ ପତ୍ର
୯. ଜୁଆଣୀ

ପ୍ରସ୍ତୁତି ପ୍ରଣାଳୀ:

ପ୍ରଥମେ ଉଷୁନା ଚାଉଳକୁ ବତୁରେଇକି ପାଖାପାଖି ୭ରୁ ୮ ଘଣ୍ଟା ରଖିଦେବା । ଆପଣମାନେ ଉଷୁନା ସ୍ଥାନରେ ଅରୁଆ ଚାଉଳ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବେ । ବିରିକୁ ମଧ୍ୟ ବତୁରେଇକି ରଖିଦେବେ । ଚାଉଳକୁ ଏବଂ ବିରିକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ବାଟି ପିଠଉ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ ଏବଂ ଧାନ ରଖିବେ ଯେମିତି ଅଧିକ ପତଳା ବା ପାଣିଆ ନ ହୁଏ ।

ବିରିକୁ ବାଟିସାରିବା ପରେ ହାତରେ ଭଲ ଭାବରେ ଫେଣ୍ଟିବେ, ଯେମିତି ସେ ଫେଣ ଭଳି ହେଇଯିବ ଏବଂ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ପାଣିରେ ପକେଇବେ । ଯଦି ପାଣି ଉପରେ ଭାସୁଥିବ, ତେବେ ତାହା ଠିକ୍ ଭାବରେ ଫେଣ୍ଟାଯାଇଛି ବୋଲି ଜାଣିବେ ।

ଏହାପରେ ବଟା ହୋଇଥିବା ଚଉଳ ଓ ବିରିକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମିଶେଇଦେବେ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ପରିମାଣରେ ଲୁଣ ଓ ଜୁଆଣୀ ଟିକେ ପକାଇ ଗୋଳେଇ ଦେବେ । ଏହା ସହ ଭଲ ଭାବରେ ଛେଚା ହୋଇଥିବା ଅଦା, ଛୋଟ ଛୋଟ ଆକାରରେ କଟା ହୋଇଥିବା ପିଆଜ, କଞ୍ଚାଲଙ୍କା, ଧନିଆଁ ପତ୍ର, ଭୃଷଙ୍ଗ ପତ୍ର ଆଦି ପକାଇ ଭଲ ଭାବରେ ଗୋଳେଇ ଦେବା ।

ଏହାପରେ ଏହାକୁ ଗୋଲ୍ ଗୋଲ୍ କରି ତେଲରେ ଛାଣିଦେବା । ଏବେ ଆମର ଚାଉଳ ବରା ପ୍ରସ୍ତୁତ । ଏହାକୁ ଆମେ ତେନ୍ତୁଳି ଚଟଣୀ, ଧଣିଆ ଚଟଣୀ ସହ ପରସିପାରିବା । ଚାଉଳ ବରାକୁ ଗରମ ଗରମ ଖାଇଲେ ସ୍ବାଦ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ।

ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତି ଉପରେ ସର୍ବକାଳ ସ୍ତ୍ରୀର

କ'ଣ ବାସ୍ତବରେ ଭାରତର ୨୦୨୪ ସୁଦ୍ଧା ୫ ଟ୍ରିଲିଅନ ଡଲାର ଅର୍ଥନୀତିର ସ୍ୱପ୍ନ ସାକାର ହେବ? ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଏହି ସ୍ୱପ୍ନକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ହେଲେ ଭାରତକୁ ଶତକଡ଼ା ୮ ରୁ ୯ ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ହେବ । କ'ଣ ଏହା ସମ୍ଭବ? ୫ ବର୍ଷରେ ୫ ଟ୍ରିଲିଅନ ଅର୍ଥନୀତି ଅର୍ଥନୀତିଜ୍ଞଙ୍କ ମତରେ ପ୍ରାୟତଃ ଅସମ୍ଭବ । ସଂପ୍ରତି ଭାରତରେ ଅର୍ଥନୀତି ୨.୮ ଟ୍ରିଲିଅନ ଡଲାରରେ ପହଞ୍ଚିଛି । ୧.୮ ରୁ ୨.୮ ଟ୍ରିଲିଅନ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଭାରତକୁ ୧୦ ବର୍ଷ ଲାଗିଥିଲା । ତେଣୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷରେ ୫ ଟ୍ରିଲିଅନର ସ୍ୱପ୍ନ ମରିଚିକା ପରି ସଦୃଶ ହେଉଛି । ବିଗତ ଚତୁର୍ଥୀସରେ (ଅକ୍ଟୋବର-ଡିସେମ୍ବର) GDP ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଶତକଡ଼ା ୪.୫ ଥିଲା, ଯାହାକି ବିଗତ ୨୬ଟି ଚତୁର୍ଥୀସରେ ସର୍ବନିମ୍ନ । IMF ଏବଂ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାଙ୍କର ଅନୁମାନ ଅସୁଯାୟୀ ଭାରତର GDP ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହାର ଯଥାକ୍ରମେ ଶତକଡ଼ା ୪.୮ ଏବଂ ୫ ହେବ । ତେବେ ଆସନ୍ତୁ ଜାଣିବା ଏ GDP କ'ଣ ଯାହା ଭାରତର ଅର୍ଥନୀତିର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ଦେଶର ବିକାଶର ମାନଦଣ୍ଡକ ।

GDP (Gross Development Produce)/ସମସ୍ତ ଘରୋଇ ଉତ୍ପାଦ ଅର୍ଥାତ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବର୍ଷରେ ସାରା ଦେଶରେ ଉତ୍ପାଦନ ହେଉଥିବା ଜିନିଷ ଅବା ସେବାର ସମୁଦ୍ଧ ମୂଲ୍ୟ । ଏହାର ଅର୍ଥ GDP ହେଉଛି ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତିର ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣର ଏକକ । ତେଣୁ ହଠାତ ଯେଉଁ ଦେଶ ବିଶ୍ୱର ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଥିଲା, ଶତକଡ଼ା ୮ ପ୍ରତିଶତ ହାରରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି

କରୁଥିଲା ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ଶସ୍ତ୍ର ବୃହତ ଅର୍ଥନୀତିରେ ଉଭା ହେଉଥିଲା, ଏବେ ଆର୍ଥିକ ସଙ୍କଟରେ ସଂଘର୍ଷ କରୁଛି । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପାଠକମାନଙ୍କ ମନରେ ଉଠି ମାରୁଥିବ ଏବଂ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବ । ଏହା ହଠାତ ଅବା ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇନାହିଁ, ମାତ୍ର ଏହା ବିଗତ ୪/୫ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଫଳ । ତେଣୁ ପ୍ରଶ୍ନ ନିଶ୍ଚେ ଉଠି ମାରୁଥିବ, "ତେବେ ଏହା ଆଜି କେମିତି ପରିଲିକ୍ଷିତ ହେଉଛି?" ୪/୫ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ କିପରି ଏହା ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆସିନଥିଲା? ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି, ଭାରତର ଅର୍ଥନୀତି ଏକ ବିଶାଳ ଅର୍ଥନୀତି, ଯେଉଁଥିରେ ୧୩୦ କୋଟି ଜନତାଙ୍କର ଆୟବ୍ୟୟ ଜଡ଼ିତ । ତେଣୁ ଏଥିରେ ପ୍ରଭାବ ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କୁ ହଠାତ ଜଣାପଡ଼ିବା କଷ୍ଟକର । ମାତ୍ର କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ଏହା ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ ଭାବରେ cyclical recession ଅଥବା inflation (ହଠାତ ଦରବୃଦ୍ଧି) ଦ୍ୱାରା ଜଣାପଡ଼ିଥାଏ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ବେକାରୀ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଭିବୃଦ୍ଧି, ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଆର୍ଥିକ ସଙ୍କଟ, ଡିଲ ଦର ବୃଦ୍ଧି, ନିତ୍ୟାବଶ୍ୟକୀୟ ଜିନିଷର ଦରବୃଦ୍ଧି, ବିଭିନ୍ନ କଳକାରଖାନାରେ ଉତ୍ପାଦନ ହ୍ରାସ ଏବଂ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କର ଛଟେଇ, ଇତ୍ୟାଦି । ତେବେ ଏହି ଅର୍ଥନୀତିର ଦୁର୍ଗତି ପାଇଁ ଦାୟୀ କିଏ ଏବଂ ଏହାର କାରଣ କ'ଣ?

ଭାରତ ଏକ ବହୁଦଳୀୟ ରାଷ୍ଟ୍ର, ଆଉ ଦେଶର ଖର୍ଚ୍ଚ ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ଜନକଲ୍ୟାଣ ଯୋଜନା ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ଦେଶର ଅର୍ଥନୀତିକୁ ସ୍ଥିର ରଖିବା ଏବଂ ଏହାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ସଠିକ ପଦକ୍ଷେପ ନେବା ସରକାର ଏବଂ ମନ୍ତ୍ରୀମଣ୍ଡଳଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ; ଏହା FRBM Act, ୨୦୦୩ରେ ପରିପ୍ରକାଶିତ । ଏଣୁ ଭାରତର ଅର୍ଥନୀତିର ବିକାଶ/ଦୁର୍ଗତି ସରକାରଙ୍କ ପରିଯୋଜନାର ଏକ ରୂପାନ୍ତର ମାତ୍ର । ତେଣୁ ଏହି ଦୁର୍ଗତି ପାଇଁ ଏବଂ ଅର୍ଥନୀତିର ଶୀଥିଳତା ପାଇଁ ସରକାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ପରୋକ୍ଷ ରୂପରେ ଦାୟୀ । ତେବେ ଏହି ମନ୍ତ୍ରରତାର କାରଣ କ'ଣ?

ନଭେମ୍ବର ୮, ୨୦୧୬ରେ ହଠାତ ଭାରତୀୟ ମୁଦ୍ରାର ୫୦୦ ଏବଂ ୧୦୦୦ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟର ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ହୋଇଥିଲା । ସମସ୍ତ ଭାରତୀୟବାସୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇ ସେହି ସମୟ ଭିତରେ ପୁରୁଣା ନୋଟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ଜମା କରିବାର ଏକ ସୀମିତ ରାଶି ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ୨୫,୦୦୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଥର ଉଠାଣ ଧାର୍ଯ୍ୟ

କରାଗଲା । ଏହାଦ୍ୱାରା ହଠାତ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଏବଂ ATMରେ ଲମ୍ବା ଧାଡ଼ି ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା ଏବଂ ଏହି ସମସ୍ୟା ଦୀର୍ଘ ଦୁଇମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ଏହା ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତିରେ ମୁଖ୍ୟତଃ ଦୁଇଟି ପ୍ରଭାବ ପକାଇଲା ।

୧. ଦେଶରେ ଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟ ଏବଂ ସେବାର ଚାହିଦା କମିଗଲା, ଯେହେତୁ Money Supply ଅର୍ଥାତ ଧନରାଶିର ନିଅଣ୍ଟ ଦେଖାଦେଲା ।

୨. ବିଭିନ୍ନ ଅର୍ଥନୈତିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ (Economy Activities) ହଠାତ ଠିକ୍ ହେଇଗଲା ଏବଂ ମୁଦ୍ରା ଚଳନ ଓ ତରଳତା (Liquidity Crunch) ଦେଖାଦେଲା ।

ଏହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଭାରତୀୟ GDP ୮ ପ୍ରତିଶତରୁ ୬.୭ ପ୍ରତିଶତକୁ ହ୍ରାସ ପାଇଥିଲା । ଏହା ଆଶା ଏବଂ ଉଦ୍ଘାଟନା ଦେଇଥିଲା ଯେ ଭାରତରେ ଥିବା ସମସ୍ତ କଳାଧନକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ସହ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଲୋପ କରିବ, ତାହା RBIର ଘୋଷଣା ପରେ ସମସ୍ତ ଆଶାକୁ ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ଆଶାରେ ହିଁ ରଖିଦେଇଥିଲା । RBIର ବାର୍ଷିକ ରିପୋର୍ଟ ୨୦୧୭-୧୮ର ଘୋଷଣା ଅନୁଯାୟୀ ଭାରତୀୟ ମୁଦ୍ରାର ପ୍ରାୟ ଶତକଡ଼ା ୯୯.୩ ଧନରାଶି ଭାରତୀୟ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ଆସିଯାଇଅଛି । ଏଥିରୁ କ୍ଷଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏଥିସହିତ ଯେଉଁ କଳାଧନ ଭାରତରେ ଲୁଚି ହୋଇଥିଲା ତାହା ମଧ୍ୟ ଧଳଧଳ ରାଶିରେ (White Money) ରୁପାନ୍ତରିତ ହୋଇଛି । ମାତ୍ର ବିମୁଦ୍ରୀକରଣର ପ୍ରଭାବ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ଦୋହଲାଇ ଦେଇଛି ।

GST (Good and Service Tax)/ଦ୍ରବ୍ୟ ଏବଂ ସେବା କର ଅର୍ଥାତ "ଏକ ଦେଶ ଏକ କର"-

ଏହି ଟ୍ୟାକ୍ସ ପଲିସିକୁ ହଠାତ ଆପଣେଇବା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷୁଦ୍ର, ଲଘୁ ଓ ମଧ୍ୟମ ଶିକ୍ଷରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଲା ଏବଂ ଏହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଉତ୍ପାଦନ ହ୍ରାସ ପାଇଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଏହା "ଏକ ଦେଶ ଏକ କର" ମନେ ହେଉଥିଲେ ବି ବାସ୍ତବରେ ଏଥିରେ ଦୁଇଟି କରରାଶି ପ୍ରୟୋଜନ କରାଯାଇଛି- ପ୍ରଥମତଃ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଏହାଦ୍ୱାରା ବହୁ ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାରିକ ଜିନିଷର କର ବଢ଼ିଯାଇଛି । ବୟନଶିଳ୍ପ, ସୁନାରୁପା ଅଳଙ୍କାର,

ମିଡିଆ, ଫାର୍ମା, ମୋବାଇଲ, IT ଏବଂ ଟେଲିକମ୍ ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହି ଟ୍ୟାକ୍ସ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲା । ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ Real Estate ବ୍ୟବସାୟ ସର୍ବାଧିକ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ପରେ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ କରାଇଛି ।

ILO (International Labour Org.) ଅନୁଯାୟୀ ଭାରତରେ ବେକାରୀ ହାର ଶତକଡ଼ା ୩.୫ (୨୦୧୮-୧୯) । ମାତ୍ର ଏହା ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୧୯ ସୁଦ୍ଧା ଶତକଡ଼ା ୮.୫ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଯାହାକି ବିଗତ ୫୦ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବାଧିକ ବେକାରୀ ସମସ୍ତା ଥିଲା । CMIE ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ ଭାରତୀୟ ବେକାରୀ ହାର ୨୦୧୬ ଅଗଷ୍ଟଠାରୁ ସର୍ବାଧିକ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଛି । ଏହାଦ୍ଵାରା ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତି ଭୁଷୁଡ଼ି ପଡ଼ିଛି ବୋଲି ଏହି ରିପୋର୍ଟରୁ ପରିଦୃଷ୍ଟ ହେଉଛି ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ ସରକାରଙ୍କର ମନମୁଖି ଯୋଜନା ଏବଂ ଅର୍ଥନୀତି ଯୋଗୁଁ Liquidity Cruch ଅବା ଅର୍ଥାଭାବ, Lowered Rural Income ଅବା ଗ୍ରାମୀଣ ରୋଜଗାରରେ ଦୃଢ଼ ହ୍ରାସ, ଡିଲିଭେରି ଅହେତୁକ ବୃଦ୍ଧି, Inefficient Agricultural Policy ଅବା ଅଦକ୍ଷ କୃଷି ନିୟମ, Demand Drop ଅବା ସାମଗ୍ରୀରେ ଚାହିଦା ହ୍ରାସ, Sensex ଏବଂ NIFTYରେ ଦୃଢ଼ ହ୍ରାସ, International Issue ଅବା ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସମସ୍ୟା ଏବଂ Protectionism ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଵଦେଶୀ ଶିଳ୍ପର ସଂଗ୍ରାସଣ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୀତି ଯୋଗୁଁ ଭାରତର ଅର୍ଥନୀତିରେ ସଙ୍କଟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା ଏବଂ ମୁଦ୍ରାସ୍ଵତୀରେ ହ୍ରାସ ହେଲା । ଏହିସବୁ ଯୋଗୁଁ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତି ଏବେ ସଙ୍କଟ ଘେରରେ ଏବଂ ଏଥିରୁ କ୍ଷତି ପରିଲିକ୍ଷିତ ହେଉଛି ଭାରତର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଖାଇଥିବା ସ୍ଵପ୍ନ ସ୍ଵପ୍ନରେ ହିଁ ରହିଯିବ ।

ତେବେ କ'ଣ କ'ଣ ଏହି ଅର୍ଥନୈତିକ ମନ୍ତ୍ରର ଗତିର ସଂକ୍ଷେପକ (Indicators)?

ଭାରତର GDPର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ହାରର ମନ୍ତ୍ରରତା ହିଁ ଏହାର ପରିପ୍ରକାଶକର କାରଣ । ଏହା ଭାରତରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟର ଖର୍ଚ୍ଚ, ସରକାରଙ୍କ ଖର୍ଚ୍ଚ ଏବଂ ରପ୍ତାନୀର ବାହାକ । ଏଣୁ GDPର ମନ୍ତ୍ରରତା ଅର୍ଥାତ୍ ଅର୍ଥନୀତିରେ ଶୀଥିଳତା । John Lanchestrଙ୍କ ମତରେ, "GDP can be thought as a measure, not so much of size. It

measures the movement of money through and around the Economy. It measures the activities."

ସ୍ୱୟଚାଳିତ ଯାନ (Automobile) ବିକ୍ରିରେ ମନ୍ଦରତା-

ବିଗତ ବର୍ଷ ତୁଳନାରେ ଭାରତର ମୁଖ୍ୟ ୫ଟି ସ୍ୱୟଚାଳିତ ଯାନ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିବା କମ୍ପାନୀର ଉତ୍ପାଦନ ହାର ଶତକଡ଼ା ୩୦ ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ ହୋଇଛି । ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ପରିଲିକ୍ଷିତ ଯେ, ଭାରତର ଅର୍ଥନୀତିରେ ମନ୍ଦରତା ଦେଖାଦେଇଛି ।

ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଖାଉଟି ସାମଗ୍ରୀରେ ହ୍ରାସ (Rural Consumption)-

ବିଗତ ବର୍ଷ ତୁଳନାରେ ଖାଉଟି ସାମଗ୍ରୀରେ ଶତକଡ଼ା ୯.୭ ପ୍ରତିଶତ ହ୍ରାସ କେବଳ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ଏହି ବୃତ୍ତଖଣ୍ଡରେ ଚାହିଦା କେବେବି ହ୍ରାସ ହୋଇନଥାଏ; କାରଣ ଏଥିରେ ନିତ୍ୟାବଶ୍ୟକୀୟ ଜିନିଷ ଏବଂ ଖାଉଟି ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ସଂପୃକ୍ତ ଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହାର ହ୍ରାସ ଅର୍ଥନୀତିର ସଙ୍କଟର ପରିଭାଷକ । ମୁଖ୍ୟ ଶିଳ୍ପ ଯଥାକ୍ରମେ (କୋଇଲା, ଲୁହା, ଷ୍ଟିଲ୍, ସିମେଣ୍ଟ) ଉତ୍ପାଦନରେ ହ୍ରାସ, Industrial Outputରେ ମାତ୍ର ୨ ଶତକଡ଼ା ଅଭିବୃଦ୍ଧି, ଦେଶର ଅର୍ଥନୀତିକୁ ଆହୁରି ସଙ୍କଟକୁ ଠେଲି ଦେଇଛି ।

ଭାରତୀୟ ମୁଦ୍ରାର ମୂଲ୍ୟରେ ହ୍ରାସ-

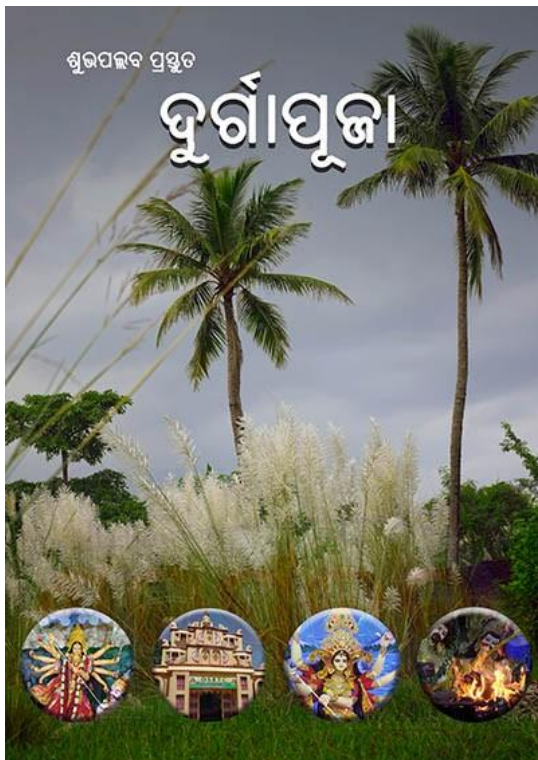
ଭାରତୀୟ ମୁଦ୍ରା ରୁପି (Rupee) ମୂଲ୍ୟ ବିଗତ ୯ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବନିମ୍ନ ଅଛି । ୧ ଡଲାର ଏବେ ୭୩ ଟଙ୍କା ଛୁଇଁବାକୁ ବସିଲାଣି । ଏହାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ଦେଶର ରଘୁନୀ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ ଏବଂ ପରୋକ୍ଷ ରୂପରେ ଆମଦାନୀ ହ୍ରାସ ପାଇବ । ଏହାର ସୁଦୂର ପ୍ରଭାବ ଅର୍ଥନୀତିକୁ ସଙ୍କଟକୁ ଠେଲିଦେବ । IBC (Insolvency and Bankruptcy Code), ବ୍ୟାଙ୍କମାନଙ୍କର ମିଶ୍ରଣ (Merging of Banks), RBIର Fiscal ପଲିସିକୁ କୋହଳ କରାଯିବା ଆମର ଅର୍ଥନୀତିକୁ ସଙ୍କଟରେ ପକାଇ ଦେଇଛି । ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ RBIର ୧.୭୬ ଲକ୍ଷ କୋଟି ଧନରାଶିକୁ ସରକାର ନିଜେ ଖର୍ଚ୍ଚପାଇଁ ଆଣିବା ଅର୍ଥନୀତିର ମୂଳଦୁଆକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଇଛି । ଏହାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ RBIର ଗଭର୍ଣ୍ଣର ଏବଂ ଉପ-

ଗଭର୍ଣ୍ଣର ଇସ୍ତଫା ଦେଇଥିଲେ । ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ପରିଲିକ୍ଷିତ ଯେ ସରକାର ନିଜର ମନମୁଖୀ ଶାସନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି ।

ଏହା ସହିତ ତୈଳ ଦରର ବୃଦ୍ଧି, ବିଦେଶୀ ନିବେଶକଙ୍କର ପୁଞ୍ଜିନିବେଶ ନ କରିବା, ପିଆଜ ଦର ଆକାଶଛୁଆଁ ହେବା, ଆଳୁ ଦର ୩୫ ଟଙ୍କା ଏବଂ ନିତ୍ୟାବ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ଜିନିଷର ଅହେତୁକ ମୂଲ୍ୟବୃଦ୍ଧି ଆମର ଅର୍ଥନୈତିକ ସଙ୍କଟର ପରିମାତ୍ରକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପରେ ଇଙ୍ଗିତ କରୁଛି ।

ପ୍ରକୃତରେ ଏହି ଅର୍ଥନୈତିକ ସଙ୍କଟ ଦେଇ ଭାରତ ଗତି କରୁଥିବାବେଳେ ସରକାରଙ୍କ ମନମୁଖୀ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ଆଜି BSNL, AIR India ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ PSU ବନ୍ଦ ହେବା ଆଶଙ୍କାରେ । ଅର୍ଥନୀତିରେ ସଙ୍କଟ ଦିନେ ଦେଶକୁ ଗ୍ରାସ କରିଯିବ ଏବଂ ଏଭଳି ଚାଲୁ ରହିଲେ ୧୯୯୦ ମସିହା ପରି ଭାରତରେ ଅର୍ଥ ସଙ୍କଟ ତଥା ଅର୍ଥନୀତିରେ ସର୍ଜିକାଲ ସ୍ତ୍ରାଇକ୍ ଦେଖିବା ଦୂର ନୁହେଁ । ଅତଃ ବିଳମ୍ବ ନକରି ଏଥିପ୍ରତି ସଜାଗ ହେବାସହ ଦେଶର ଅର୍ଥନୀତିକୁ ଛିର ଏବଂ ସୁଦୃଢ଼ କରିବାପାଇଁ ଶୀଘ୍ର ପଦକ୍ଷେପ ନେବା ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

(ବି.ଦ୍ର.: ଏହି ଲେଖାଟି ବିଭିନ୍ନ ଦସ୍ତାବିଜ ଏବଂ ରିପୋର୍ଟ ଆଧାରରେ ଲେଖାଯାଇଛି ।)

1st Odia Book
Available on Kindle

ଗନ୍ଧ ବିଭାଗ

ଗୋଲାପ ସୁଲ

ସୌମ୍ୟାଶ୍ରୀ ତ୍ରିପାଠୀ

ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହେ ହେବ ସ୍ନିହାର ମନ ବହୁତ ଖୁସି । ହବନି ବି କ'ଣ ପାଇଁ ଯେ, ଆସନ୍ତା ରବିବାର ଦିନ ସୁଲର ଆଲୁମିନି ମିର୍ । ସବୁ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ବରାଦ, ଏଇଥର ସମସ୍ତେ ଯିଏ ଯୋଉଠି ଥାଉ ନା କାହିଁକି ସମୟ ବାହାରକରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିହାତି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପ୍ରତ୍ୟେକଥର ହାତଗଣତି ପିଲା ଯାଆନ୍ତି; ଆଉସବୁ କିଛି ନା କିଛି ବାହାନା କରି ଯାଆନ୍ତିନି । ହେଲେ ଏଥର ସମସ୍ତେ ଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ସାଙ୍ଗସାଥ୍ ହେଲେ ସ୍ନିହାର ଜୀବନ, କିନ୍ତୁ ପାଠପଢ଼ା, ପରୀକ୍ଷା, ଚାକିରୀ ତା'ପରେ ପୁଣି ଶାଶୁଘରକୁ ନେଇ ଚଳିଲା ବେଳକୁ ତାକୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଆଉ ଖୁସି ସହ ସାଲିଭ୍ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । କିନ୍ତୁ ଏଇଥର ସେ ତା ସ୍ବାମୀ ଅଜୟଙ୍କୁ ଆଗରୁ କହିଦେଇଛି, ରବିବାର ଦିନ ସେ ଯେମିତି କିଛି ପ୍ଲାନ କରିବେନି, ସେ ତା' ଗାଁ ସୁଲକୁ ଯିବ ପୁରୁଣା ସାଙ୍ଗ ସାଥୁଙ୍କ ସହ ଦେଖା କରିବ । ଅଜୟର ସ୍ନିହାକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ସେତେଟା ଇଚ୍ଛା ନଥିଲେ ବି ତା ଆଗ୍ରହ ଦେଖି ମନା କରିପାରିଲାନି । ଯେତେ ହେଲେ ପ୍ରେମ ବିବାହ ଆଉ ପ୍ରେମ ବିବାହରେ ନାରୀମାନଙ୍କ ଟାଣ ଟିକେ ଅଧିକ । ଅଜୟର ପୁଣି ଡର ଯେ ଯଦି ସ୍ନିହା ରାଗିଯିବ ତା'ପରେ ତାକୁ ବୁଝେଇବା ଆହୁରି କଷ୍ଟ । ସେ ସବୁକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଅଜୟ ବି ହଁ କରିଦେଇଛି । ତେଣୁ ସ୍ନିହାର ମନଟା ଖୁସିରେ ପୁରା ନାଟି ଉଠୁଛି ।

ହେଲେ ଗୋଟିଏ ଅଜଣା ଡର ଆଉ ଖୁସି ମିଶିଥିବା ଫିଲିଂସ୍ ସ୍ଥିତାର ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଛି । ସେଇଟା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ମ... ଚନ୍ଦନ ସହ ଏତେ ଦିନ ପରେ ଦେଖାହେବ ନା ସେଇଥିପାଇଁ ।

ଚନ୍ଦନ ହେଉଛି ସ୍ଥିତାର ପିଲା ଦିନ ସାଙ୍ଗ । ଦୁହେଁ ମିଶି ଦଶମୟାଏଁ ପଢ଼ିଛନ୍ତି । ତା'ପରେ ସ୍ଥିତାର ବାପାଙ୍କ ବଦଳି ହେଇଯିବାରୁ ସେମାନେ ଗାଆଁ ଛାଡ଼ି ସହରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସହରରେ ସ୍ଥିତା ଆଗକୁ ପାଠ ପଢ଼ିଲା ଆଉ ଚନ୍ଦନ ଗାଁରେ +୨ ପଢ଼ିବା ପରେ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ସାରି ଏବେ କାଳେ ଲକ୍ଷ୍ମନରେ ଚାକିରୀ କରୁଛି । ଚନ୍ଦନ ସହ ସ୍ଥିତାର ଶେଷ ଥର ଦେଖା ହେଇଥିଲା ୮ ବର୍ଷ ତଳେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ରମାଦେବୀ ମହିଳା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢୁଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଅଜୟ ସହ ମଧ୍ୟ ଦେଖା କରିଥିଲା ଚନ୍ଦନ । ତା'ପରେ ଚନ୍ଦନ କେବେ ସ୍ଥିତା ସହ ଦେଖା କରିନି କି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପଠେଇଲା ପରେ ଅଜୟ ଆଉ ସ୍ଥିତାର ବାହାଘରକୁ ଆସିନି । ଏଇଥର ଚନ୍ଦନକୁ ଦେଖାକରିବ ବୋଲି ସ୍ଥିତା ଗୋଡ଼ଟେକି ବସିଛି ରବିବାରକୁ । ଶେଷରେ ରବିବାର ଆସିଲା ସମସ୍ତଙ୍କ ଖୁସି କହିଲେ ନ ସରେ, ହେଲେ ଏତେ ଖୁସି ଭିତରେ କିନ୍ତୁ ସ୍ଥିତା ଖାଲି ଚାହିଁ ବସିଥାଏ ଚନ୍ଦନର ଆସିବା ବାଟକୁ । ମିଟିଙ୍ଗ୍ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଇଗଲା ।

ସ୍ଥିତା ବହୁତ ବିଚଳିତ ହେଉଥାଏ । ହଠାତ୍ ତାକୁ କିଏ ପଛରୁ ଡାକିଲା "ଏ ପୁଲକି!" ସ୍ଥିତାର ପୁଲେଇ ଗୁଣ ପାଇଁ ଚନ୍ଦନ ତାକୁ ଛୋଟ ବେଳୁ ପୁଲକି ଡାକେ, ଏତେ ବର୍ଷ ପରେ ଏ ଡାକ ଶୁଣି ସ୍ଥିତା ଚମକି ପଛକୁ ଦେଖିଲା । ତା'ଆଗରେ ଥିଲା ଚନ୍ଦନ । ବିଦେଶରେ ରହି ଚନ୍ଦନ ଏତେ ଭଲ ଦେଖା ଯାଉଥିବ ବୋଲି ସ୍ଥିତା କଞ୍ଚନା କରିନଥିଲା । ଏବେ ସ୍ଥିତାର ଖୁସି କହିଲେ ନ ସରେ, ସତେ ଯେମିତି ସେ ସବୁ କିଛି ପାଇଗଲା । କେତେ ଅଭିମାନ କେତେ ଅଭିଯୋଗ ସବୁ ଏକା ଥରେ କାଢ଼ିଦେଲା ସ୍ଥିତା, ଯେମିତି ସେ ଅଭିମାନ ସବୁ ତା' ଉପରେ ବୋଝ ଭଳି ଥିଲା ।

ଏମିତି ଖୁସିରେ ଦିନଟି କଟି ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବାକୁ ଆସିଲା । ବିଦାୟର ସମୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଶୁଖିଲା । ସ୍ଥିତା ଆଉ ଚନ୍ଦନର ମଧ୍ୟ କଥା ସରୁ ନଥାଏ । ଶେଷ ରେ ସ୍ଥିତା ପଚାରିଲା, "କେତେ ଦିନ ରହିବୁ?" ଚନ୍ଦନ କହିଲା, "କାଲି ପ୍ଲୁଇଟ ଅଛି, ସେଇଠି ବହୁତ କାମ ରହିହବନି ଲ ।

ଆସନ୍ତାଥର ଆସିଲେ ମାଆବାପାଙ୍କୁ ବି ସାଥରେ ନେଇଯିବି ।" ସ୍ଥିତା କ'ଣ କହିବ ଭାବିପାରୁନଥାଏ । ଏଇଟା ବୋଧେ ଚନ୍ଦନ ସହ ତା'ର ଶେଷ ଦେଖା ।

ହଠାତ୍ ସ୍ଥିତା ପାଟିରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା, "ଲକ୍ଷ୍ମଣରୁ ଆସିଲୁ ହେଲେ ମୋ ପାଇଁ କିଛି ବି ଆଣିଲୁନି?" ସ୍ଥିତାର ଏଇ ଗୋଟେ ବଦଭ୍ୟାସ, ସେ ଅଜନ୍ମକୁ ବି ସେମିତି ପଚାରେ । ହେଲେ ସେ ସିନା ସ୍ବାମୀ ବୋଲି ଚଳିଯାଏ, ଚନ୍ଦନ କିନ୍ତୁ ସାଙ୍ଗ ପୁଣି ଏତେ ବର୍ଷ ପରେ ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ ଟିକେ ଭଦ୍ରାମି ନାହିଁ ବୋଲି ଚନ୍ଦନ ଭାବିବନି । ଏମିତି ସବୁ ଭାବି ସ୍ଥିତା ଲାଜରେ ଆଉ କିଛି କହିପାରୁନଥାଏ ।

ଚନ୍ଦନ ମଧ୍ୟ ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନର କିଛି ଉତ୍ତର ନ ପାଇ, ପାଖରେ ଥିବା ଗୋଲାପ ଗଛରୁ ଫୁଲଟେ ଛିଡ଼ାଇ ବଢ଼େଇ ଦେଲା ସ୍ଥିତା ଆଡ଼କୁ । "ନେ ତୋ ଗିଫ୍ଟ..." ଚନ୍ଦନକୁ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ବହୁତ ପସନ୍ଦ କିନ୍ତୁ ସ୍ଥିତାକୁ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଭଲ ଲାଗେନି । ସ୍ଥିତାର ମତରେ ଗୋଲାପର ଖାଲି ସୁନ୍ଦରତା ଅଛି, ହେଲେ ଗୁଣ କିଛି ବି ନାହିଁ, ପୁରା କଣ୍ଟାରେ ଭର୍ତ୍ତି, ଗୁଣ ନଥାଇ ସୁନ୍ଦରତାର ଲାଭ କ'ଣ?

ଗୋଲାପକୁ ହାତରେ ଧରି ସ୍ଥିତା କହି ପକେଇଲା, "ତୁ ଜାଣିଛୁ ମୋତେ ଗୋଲାପ ବିଲକୁଲ ପସନ୍ଦ ନୁହେଁ, ତୋ' ଚଏସ ଭଲ ନାହିଁ, ଏ ଫୁଲ ବି ଠିକ୍ ତୋ ଭଳି ଖାଲି ସୁନ୍ଦର ହେଲେ ଗୁଣ କିଛିବି ନାହିଁ ।"

ସ୍ଥିତାର ମୁହଁକୁ ଦେଖି ଟିକେ ହସିଦେଇ ଚନ୍ଦନ କହିଲା, "କିଏ କହିଲା ଗୋଲାପର ଗୁଣ ନାହିଁ, ଏ ପରା ସେଇ ଫୁଲ ଯିଏ ନିଜେ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ, ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ବକୁ ହରାଇ, ଜନ୍ମ ହେଇଥିବା ଗଛଠାରୁ ଅଲଗା ହେଇ ଦୁଇ ପ୍ରେମୀଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିଥାଏ । ତୁ ବୋକୀ ବୋଲି ଜାଣିପାରିବୁ ।"

ହେଲେ ଏଥର ସ୍ଥିତା ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ବୁଝିଥିଲା କିନ୍ତୁ ନିରୁତ୍ତର ଆଉ ନିରୁପାୟ ଥିଲା । କେବଳ ଗୋଲାପ ଫୁଲଟିକୁ ଅତି ଯତ୍ନରେ ଧରି ଆଖିରୁ ଦୁଇ ଟୋପା ଲୁହ ଝରେଇ ଚନ୍ଦନକୁ ବିଦାୟ ଦେଇପାରିଥିଲା ।

ଅନୁଭବ ପୂର୍ଣ୍ଣମା ଲେଙ୍କା

ବିଜୁଳିର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଶବ୍ଦ କାନକୁ ସ୍ପର୍ଶ କଲା ପରେ ଛାତିର ସ୍ଵୟନଟି ବଢ଼ି ଗଲା ତା'ର ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ହଠାତ ମୋ' ନିଦଟା ଭାଙ୍ଗିଗଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲିନି, ଚିତ୍ତା କରିବାର କ୍ଷମତା ହରେଇ କିଛି ସମୟ ବିଛଣାରେ ପଡ଼ି ରହିଲି, କିଛି ସମୟ ନୀରବତା ପରେ ନିଜକୁ ଚେତନାରେ ଆଣି ଝରକା ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖେ ତ ପ୍ରବଳରୁ ଅତି ପ୍ରବଳ ବର୍ଷା । ପଛକୁ ବୁଲି କାନ୍ଧ ଘଣ୍ଟାରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରୁ କରୁ ଅନୁଭବ କଲି ଯେତେ ବାଜିବାକୁ ଆଉ ୧୫ ମିନିଟ ବାକି ଅଛି । ମାତ୍ର ମୁଁ ହୃଦରେ ରହି ମୋ ରୁମ୍‌ମେଟର ବିଛଣାକୁ ଦେଖେ ତ ସେ ତା' ବିଛଣାରେ ନାହିଁ; ଏତେ ସକାଳୁ ସେ ବା ଗଲା କୁଆଡ଼େ? ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗର ଉତ୍ତର ପାଇବା ଆଶାରେ ତାକୁ ଫୋନ୍ କଲି, "ଆରେ ଏତେ ସକାଳୁ ତୁ ଗଲୁ କୁଆଡ଼େ?" ସେ'ପଟୁ ଉତ୍ତର ଆସିଲା, "ଆରେ ତୁ ଏ ଯାଏଁ ଶୋଇଛୁ? ସକାଳୁ ନୁହଁ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲାଣି; ବାପାରେ ବାପା କି ନିଦ ତୋ'ର !" ସେପଟୁ ସେ କଲ୍ କାଟି ଦେଲା । ଠିକ୍ ସେଇ ସମୟରେ ଅକସ୍ମାତ ମନେ ପଡ଼ିଲା, ଆରେ ହେଇ, ମୁଁ ପା ଦିନ ଦି'ଗାରୁ ଶୋଇଚି ଏଠି, ହେ ଭଗବାନ ତାରି ଘଣ୍ଟା ପାଖାପାଖି କେମିତି

ଶୋଇପାରିଲି । ଶରୀରକୁ ଚାରି ଘଣ୍ଟାର ନୀରବଛ୍ଟିନ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଥିବାରୁ ସକାଳ ନା ସନ୍ଧ୍ୟା ଜାଣିବାରେ ଅକ୍ଷମ ହୋଇଛି ମାତ୍ର, ଏହା ପଛରେ ମୋର ବା ଦୋଷ କ'ଣ?

ଏମିତିରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ଦୋଷ ହେଉଛି ଏ ଶରତ ରତ୍ନର । କାରଣ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଜଣାଥିବ । ହେ ଭଗବାନ ! ଆଉ ମାତ୍ର ଦଶ ମିନଟ ଅଛି ଛ'ଟା ବାଜିବାକୁ । ଓଃ ନୋ ! ନିରୋଜ ଭାଇ, ନିରୋଜ ଭାଇ ଆମ ଦିପାର୍ଚ୍ଚମେଣ୍ଟ ପିଅନ ଜମା ଅପେକ୍ଷା କରିବନି ଛ'ଟାରେ ପଂଚିଙ୍ଗ ମେସିନ ଖୋଲି ଠିକ ଛ'ଟା ପାଞ୍ଚରେ ବନ୍ଦ କରିଦେବ । ଗଲା, ଆଜି ଗୋଟେ ଦିନର ପଇସା ତା' ଉପରେ ବୋନସ୍ ମିଳିବ ହଜାରେ ଗାଳି ମାଡ଼ାମଙ୍କଠୁ । ଆଉ କିଛି ଭାବିବା ଆଗରୁ ମୁହଁଟି ଧୋଇ ଦଉଡ଼ିଲି ଦିପାର୍ଚ୍ଚମେଣ୍ଟ ଅଭିମୁଖେ । ହେ ଭଗବାନ ! ଏ କ'ଣ? ଏତେ ପ୍ରବଳ ବର୍ଷା ! ଦେହର ଅସୁସ୍ଥତା କାରଣରୁ ଦ୍ଵିପହର ବେଳକୁ ରିକ୍ସାରେ ଚାଲି ଆସିଥିଲି ଛତାଟା ଆଣିବାକୁ ଭୁଲି ଗଲି; ଏବେ କରିବି କ'ଣ ! ଏଇ କଥା ଭାବୁଭାବୁ ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ପଂଚିଙ୍ଗ ମିସ; ଓଃ ନୋ ! ତା'ପରେ ଗାଳି, ନିଜ ଭାବନାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣହେବ ପକେଇ ଦୌଡ଼ରାଣୀ ପିଟି ଉଷାଙ୍କୁ ମନରେ ଆଣି ଭାବିଲି ପାଞ୍ଚ ମିନଟର ପହଞ୍ଚିଯିବି । ଏଇ କଥା ଭାବୁ ଭାବୁ, ମନ କଥା ବୁଝି ଗୋଡ଼ ତପ୍ତ ହେଲା । ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ ଦୌଡ଼ିଲି ।

ଏ କ'ଣ? ଦି'ମିନଟ୍ ନ ଦୌଡୁଣୁ ଗୋଟାପଣେ ଭିଜି ଗଲି । ଆହୁରି ଆଠ ମିନଟ ଦୂର ତିପାର୍ଚ୍ଚମେଣ୍ଟ । ବର୍ଷା ଯେମିତି କମିବାର ନା ନେଉ ନଥାଏ । ଓଦା ସର ସର ଦେହ ସହ ଭରା ଯୌବନକୁ ନେଇ ଦୌଡ଼ିବା ଯେମିତି ମୋ ପକ୍ଷେ ଅସମ୍ଭବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲଜ୍ୟା ଆଣି ଦେଲା । ଏତିକି ଭିତରେ ସାଇଡ୍‌ରୁ ଗୋଟେ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା, "ଆରେ ବର୍ଷାରେ ଭିଜନି, ଦେହ ଖରାପ ହେବ । ଏଇ ଛତା ତଳକୁ ଆସିଯାଅ ।" ଭାସି ଯାଉଥିବା ପିଂପୁଡ଼ିକୁ କୁଟା ଖଣ୍ଡେ ସାହା ଭଳି କିଛି ନ ଭାବି ଛତା ତଳକୁ ଚାଲି ଗଲି, ବର୍ଷାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଲା ପରେ ଟିକେ ଶାନ୍ତି ମିଳିଲା । ଓହୋ ଥାଙ୍କ ଗଡ଼ ! ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ଵାସଟିଏ ନେଲି ।

ବର୍ଷା ରାଣୀର ସ୍ବର୍ଗରେ ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ଓଦା ସର ସର ତା'ଉପରେ ପିନ୍ଧିଥିବା ଶାଲଖାର୍ କମିଜି ଆହୁରି ଭାରି ହେଇଯାଇଥାଏ । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ସଅଳ ସଅଳ ପାଦ ପଡୁନଥାଏ । ଶାଲଖାର୍ କମିଜର ପେଣ୍ଠଟାକୁ ଟିକେ ଗୋଡ଼ ଉପରକୁ ଟେକି ସଅଳ ସଅଳ ଚାଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ, ହଠାତ ନଜର ପଡ଼ିଲା ମୋ ସହ ଛତା ତଳେ ଚାଲୁଥିବା ସେ ସୁନ୍ଦର ଲୋଭନୀୟ ଗୋରା ତକତକ ପାଦ ଦି'ଟା ଉପରେ, ବର୍ଷା ଟୋପା ପାଦକୁ ସ୍ବର୍ଗ କରି ମୁକ୍ତା ପରି ଝଲ ମଲ ହେଇ ଆଉ କିଛି ସମୟ ସେ ପାଦକୁ ସ୍ବର୍ଗ କରିବାର ଆକାଂକ୍ଷା ନେଇ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହେଇ ଛିଟିକି ପଡୁଛି । ଲୋଭନୀୟ ପାଦରୁ ନଜର ହଟି ନଥିଲା ବିଜୁଳିର ଏକ ଭୟଙ୍କର ଶବ୍ଦରେ ଆମ ଦୁହଁଙ୍କ ଦେହ ଆଉ ଟିକେ ନିବିଡ଼ ହେଇଗଲା । ବୁଝି ପାରିଲିନି ସିଏ ଡରିଗଲେ ନା ମୁଁ ଡରିଗଲି? ସେ ଯାହା ହେଉ, ସେଇ ବାହାନାରେ ପାଦରୁ ନଜର ହଟି ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ମୋ ନଜର ପଡ଼ିଲା ।

ଓହୋ କି ଆକର୍ଷଣୀୟ; ସତେ ଯେମିତି ଭଗବାନ ନିଜର ବାକି ସମୟ ଅତିବାହିତ କରି ଗଢ଼ିଚି । ଟଣା ଟଣା ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଖି, ଆଖି ତଳକୁ ଖଣ୍ଡାଧାରା ପରି ନାକ, ନାକ ତଳକୁ ସଦ୍ୟ ଫୁଟା ଫୁଲର ପାଖୁଡ଼ା ପରି ଓଠ । ଓଃ କି ସୁନ୍ଦରତା ! ସତେ ଯେମିତି ଏ ଆଖି ଜଗି ରହିଥିଲା ଏମିତି ମନ ମୁଗ୍ଧକର ରୂପକୁ ଦେଖିବାକୁ । ଗୋରା ତକତକ ଦେହରେ ସେ ହାଲୁକା ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର ସାର୍ତ୍ତ ବର୍ଷା ଛିଟାରେ ଯେମିତି ତାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି କଳା ରଙ୍ଗର ପେଣ୍ଠ ସହ ଚିଟିକାରୀ ମାରି କହୁଛି, "ଦେଖ ଦେଖ ଏ ସୁନ୍ଦର ଶରୀରରେ ମୁଁ କେମିତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକାକାର ହେଇଯାଇଛି ।" ଆଉ ତା' ଇଙ୍ଗିତର ପ୍ରତିଉତ୍ତରରେ କଳା ରଙ୍ଗ ପେଣ୍ଠଟି କହୁଛି, "ତୁ ଯୋଉ ଗୋରା ତକ ତକ ଶରୀରକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ଖୁସି ହଉଛୁ, ତୁ ବଧୈ ଭୁଲି ଯାଉଛୁ ତା ପସନ୍ଦର ରଙ୍ଗଟି ମୁଁ, ଯାହାକୁ ଆବରଣ କଳା ପରେ ତାଙ୍କ ଦେହର ରଙ୍ଗ ଆଉ ଦି ଗୁଣ ବଢ଼ି ଯାଏ ।" ପେଣ୍ଠ ଆଉ ସାର୍ତ୍ତର ଯୁକ୍ତିରୁ ନଜର କାଢ଼ି ଦେଖେ ତ ସେ ମୋତେ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ଛତା ଭିତରେ କନ୍ଦେୟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି; ଯେମିତି ଏ ଦୁଷ୍ଟ ବର୍ଷା ମୋତେ ଓଦା କରି ନ ଦେଉ ।

ମାତ୍ର ଏ ପ୍ରଖର ବର୍ଷା ଛିଟାରେ ଓଦା ହେଇଥିବା ଦେହରେ ଏକ ଉଷ୍ମ ଅନୁଭୂତି ଆସିଯାଇଥାଏ, ଉଷ୍ମତାକୁ ଆଉ ଟିକେ ପାଖରୁ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ମୁଁ ତାଙ୍କ ବକ୍ଷ ପାଖକୁ ଆଉ ଟିକେ ଆଉଜି ହେଇ ନିଜକୁ ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ଦଉ ଥାଏ । ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ବର୍ଷା ଟୋପାଟିଏ ତାଙ୍କ ମଥାରୁ ଗଡ଼ି ଆସି ଖଣ୍ଡା ଧାରିଆ ନାକର ଆଘାତ ପାଇ ତାଙ୍କ ସେ କାମଳ ଲୋଭନୀୟ ଓଠକୁ ଛୁଇଁବାକୁ ଆଗଭର ହେବା ଦେଖୁ ମୋ ହାତ ଆପେ ଆପେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଓଠଯାଏଁ ଝରି ଆସୁଥିବା ସେ ସଉତୁଣୀ ରୂପି ଅନୁଭବ ହୋଇଥିବା ବର୍ଷା ଟୋପାଟିକୁ ହାତରେ ଅଲଗା କରି ଦେଲି । ଆଉ ସେଇ ବାହାନାରେ ତାଙ୍କ ସେ ଲଭାନ୍ୱିତ ଓଠକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଲି, ଆଉ ସେ ଏସବୁ ଦେଖୁ ସ୍ଥିତ ହସଟିଏ ଦେଲେ; ମୁଁ ଲାଜରେ ଲାଜକୁଳୀ ଲତାଟିଏ ସାଜି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆଉଟିକେ ଆଉଜି ଗଲି ।

ଠିକ୍ ଏଇ ସମୟରେ ସେ ପଚାରିଲେ, "ଯଦି ମୁଁ ଭୁଲ ନଥାଏ ଏଇଟା ବୋଧେ ତମ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ? ମୁଁ ପ୍ରାୟ ସମୟରେ ଦେଖୁଛି ତମକୁ ଏଇଠି ଯିବାଆସିବା କରିବାର । ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦୁନିଆରୁ ପୁଣି ତଳକୁ ଆସିଗଲି; ଆରେ ହଁ ତ ଏଇଟା ମୋ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ । ଦୁଃଖଭରା ମନରେ ବିଦାୟର ଘଡ଼ିସନ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଥାଙ୍କ ଯୁ କହିବା ପୂର୍ବରୁ, ସେ କହି ଦେଲେ, "ହଉ ଡିଅର ସିଷ୍ଟର ମାଇଁ ସେଲ୍ଫ୍ ସ୍ଥିତା ପ୍ରମ୍ ଜିଓଲୋଜି ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ । ବାଏ... ଫିର ମିଲେଜେ... ଚଲତେ ଚଲତେ..."

Listen Stories on Facebook

[click here to go](#)

ଓଡ଼ିଆ କବିତା, କାହାଣୀ, ଶୁଣନ୍ତୁ

ମୁଁ ଆଉ ମୋ ପ୍ରେମ

ରାଜେଶ କୁମାର ବାରିକ

ନୂଆ ନୂଆ କଲେଜ୍ ଯିବା ଯେଉଁ ଖୁସି ତାହା କେଉଁ ପାର୍କ କି ହୋଟେଲ୍ରେ ମିଳେନା ।
ନୂଆ ସାଙ୍ଗ ଖୁଲମଖୁଲା ମସ୍ତି ତାହା ପୁଣି ଚିତ୍ତର କି ଘର ଲୋକଙ୍କ ଟେନସନ୍ ବିନା । ସତେ
ଯେମିତି ମଣିଷ ଆଜାଦି ପାଇଗଲା । କିଛି ଦିନ ତ ବେସ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା । ପରେ ଯେସାକୁ ତେସା
ହୋଇଗଲା । କହିବାକୁ ଗଲେ ଅନର୍ସ ମିଳିବା ପରେ ସମସ୍ତେ ଯେମିତି ପର ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ
। ନିଜ ନିଜ ଅନର୍ସରେ ପଡ଼ାପଡ଼ି, କ୍ଲାସ ଓ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟକୁ ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ମୋ
ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟକୁ ନେଇ କମ୍ପଟ ଫିଲ୍ କରୁନଥିଲି । ଫାଇନାଲି ମୋତେ ଭାରି ବୋରିଂ ଲାଗୁଥିଲା ।
ଏମିତି ଏମିତିରେ ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହ କଲେଜ୍ ଖୋଲିଲା ପରେ ପାଠ ପଢ଼ାରେ ମନ ଦେଲି ।

କଲେଜ୍ ପାଖ ଅଙ୍କାବଙ୍କା ଫାଙ୍କାଫାଙ୍କା ରାସ୍ତା ଆଉ ରାସ୍ତା ପଖରେ ଗୋଟେ ଚା' ଦୋକାନ
ପାଖରେ ବସିଥାଏ ମୁଁ । ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ କେହିଜଣେ ସାଙ୍ଗକୁ ଲିଫ୍ଟ ନେଇ କଲେଜ୍ ଯିବି ।
ଧୀରେ ଧୀରେ ପବନର ବେଗ ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା, ଗଛର ପତ୍ର ସାଙ୍ଗକୁ ଧୁଲିବି ଉଡ଼ିବାରେ
ଲାଗିଲା; ସତେ ଯେମିତି ଆଷାଢ଼ାଆ ବର୍ଷାଟା ଏଇନା ବରଷିଯିବ । କହୁ କହୁ ଧୂମାଧୂମା ବର୍ଷା
ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ସେହି ସମୟରେ ସେ ପାଖରୁ ସାଙ୍ଗ ଦିଲ୍ଲୀପ୍ ସାଇକେଲକୁ ଦୃତଗତିରେ
ମୋ ଆଡ଼କୁ ଆସୁଥିଲା । ମୋତେ ଦେଖୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାଇକେଲ କୁ ମୋ ଆଗରେ ରଖି
ପଛପଟ ସିଟ୍ରେ ବସିପଡ଼ିଲା । ଏମିତିରେ ବି ବର୍ଷାର ମାତ୍ରା ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ମୁଁ

ସାଇକେଲକୁ ଧରି ସିଡ୍ରେ ଚଲାଇ ଚଲାଇ କଲେଇ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି, କିନ୍ତୁ କଣ୍ଢୋଲ୍ କରି ନପାରିବାରୁ ସାଇକେଲ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଧକ୍କା ହେଲା । ଏପାଖେ ବର୍ଷାର ମାତ୍ରା ସାଙ୍ଗକୁ କ୍ଲାସ୍ ଲେର୍ ହେଉଥିବାରୁ ଦିଲ୍ଲୀପ୍ ଆଉ ମୁଁ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି କ୍ଲାସ୍ରେ ପସିଗଲୁ ।

କ୍ଲାସ୍ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା, ଦେଖିଲି ମୋ ସିର୍ ପାଖ ସିର୍ରେ ଗୋଟେ ଝିଅଟିଏ ବସି ମୋତେ ବାରମ୍ବାର ଚାହୁଁଛି କିନ୍ତୁ କିଛି କହୁନି ହେଲେ ତା' ପାଖରେ ବସିଥିବା ଝିଅକୁ କିଛି ଗୋଟେ କହୁଛି । ମୁଁ ଦେଖୁଥାଏ, କିନ୍ତୁ କିଛି କହୁନଥାଏ । ଏମିତି କିଛି ସମୟ ପରେ ଦିଲ୍ଲୀପକୁ ଡାକି ଏ କଥା କହିଲି । ଦିଲ୍ଲୀପ କହିଲା, "ତୁ ବଢ଼ି ପାରୁନୁ କ'ଣ ବେ? ସେ ଝିଅ ତୋତେ ଭଲ ପାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ତୋତେ ବାରମ୍ବାର ଚାହୁଁଛି !" ମନ ବୁଝିଲା ନାହିଁ, ଚକରାକୁ ପଚାରିଲି ସେ ବି ସେହି କଥା କହିଲା ।

ଦ୍ଵୟରେ ପଢ଼ିଗଲି, କିନ୍ତୁ ମନରେ ନିଆଁ ଲାଗିଗଲା, ଛାତିରେ ମଳୟ ବହିଲା ହୃଦୟର ସ୍ଵୟନତା ଯେମିତି ଅବୋଲକରା ହୋଇଗଲା । କିଛି ବୁଝା ପଡୁନଥାଏ । ତା'ର ସେଇ ଛୋଟ ୩୦ ନିରୀହ ଆଖି ମୋତେ ଯେମିତି ପାଗଳ କରି ଦେଉଥାଏ । ବୈଶାଖରେ ସୁଖ୍ଯାଇଥିବା ମନରେ ଯେମିତି ପ୍ରେମର ବର୍ଷା ବର୍ଷିବାକୁ ଲାଗୁଥାଏ । ଚନ୍ଦନ କାଠରେ ମଳୟ ଲାଗିଲା ଆଉ ଫୁଲ ଦେହକୁ ବାସ୍ନା ଫେରିଲା ପରି ମୋର କେମିତି କ'ଣ ଗୋଟେ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ । ଏମିତି ଦେଖାଦେଖି ଭିତରେ କ୍ଲାସ୍ ଶେଷ ହେବା ଘାଣ୍ଟି ବାଜିଲା । ଏମିତିରେ ଏହାରି ଭିତରେ ଗାଟା କ୍ଲାସ୍ ସରିଯାଇଥାଏ । କିଛି ଜଣା ପଡୁନଥାଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସମସ୍ତେ ଉଠିକରି ବାହାରକୁ ଗଲେ ଆଉ ମୁଁ ଦିଲ୍ଲୀପକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି କହିଲି, "ରେ ଦିଲ୍ଲୀପ୍ ମୋତେ ପ୍ରେମ ହୋଇ ଗଲାରେ । ମୋତେ ପ୍ରେମ ହୋଇଗଲା ।"

କ୍ଲାସ୍ ରୁମ୍ ଭିତରେ ମୋ ସାଙ୍ଗ ଚକରା, ସରୋଜ ସହ ମିଶି ମସ୍ତି କରୁଥାଏ । ହଠାତ୍ ଦିଲ୍ଲୀପ ଆସି କହିଲା, "ରାଜେଶ ତୋତେ ସେ ଝିଅ ଡାକୁଛି, ବାହାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି, ତୋତେ କିଛି ଗୋଟେ କହିବ ।" ମନରେ ଲଢୁ ଫୁଟିଗଲା ଆଉ ମୋର ଷ୍ଟାଇଲ୍, ସ୍ଟାଇଲ୍ ସହ ଚାଲିବି

ବଦଳିଗଲା । ସରୋଜର ପାକିଳିଆ କଥା ଶୁଣି ଭାବିଲି ଆଜି ଗୋଟେ ପ୍ରୋପଜଟା ହୋଇଯିବ । ଆଉ ପ୍ରୋପଜ ପରେ ପାର୍ଟି, ପୁଣି ଆଉ କିଛି.... ଏମିତି ହଉ ହଉ କ୍ଲାସ ବାହାରକୁ ଆସିଲି ।

କ୍ଲାସ୍ ବାହାରେ ଗାଡେନ୍‌ରେ ସେ ଆଉ ତା' ସାଙ୍ଗ ଦୁଇଜଣ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାନ୍ତି । ମନ ଉଛନ୍ନ ହେଲା, ଆଜି କିଛି ଗୋଟେ ହବ । ସହାସ ହେଉ ନଥାଏ, ସମସ୍ତେ ବେଷ୍ଟ ଅଫ ଲକ୍ କହି ଛାଡ଼ିଲେ । ମନ ଖୁସିରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲି । ଆଉ ତା'ପରେ ଯେଉଁ କଥା ହେଲା ନା, ସେଥିରେ ମୁଁ ମୋ ପର୍ସରୁ ୫୦୦ ଟଙ୍କା ଦେଲାପରେ ଯାଇ ସୁଝିଲି ।

ପ୍ରେମ ଫେମ ସବୁକିଛି ପାଣିର ଫଟୋକା ପରି ମିଳାଇ ଗଲା । ମୁହଁକୁ ଶୁଖାଇ ଫେରିଲା ପରେ ଚକରା ଆଉ ଦିଲ୍ଲୀପ୍ ପଚାରିଲେ କ'ଣ ହେଲା? ସାଇକେଲ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ସାଇକେଲକୁ ଯେଉଁ ଧକ୍କା ଦେଇଥିଲି, ସେ ସାଇକେଲ୍ ଏହି ଝିଅର ଥିଲା, ଆଉ କ'ଣ ହେବ?..... ସେବେଠାରୁ କାନ ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସି ଶପଥ ନେଲି କେବେବି କହା କଥାରେ ପଡ଼ି ନିଜ ଭାବନାକୁ ବଢ଼ାଇବି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେହି ମିଛ ଭାବନାରେ ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା ନା ପ୍ରେମର ଅନୁଭୂତିକୁ ମନ, ହୃଦୟରେ ଛାପ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥିଲା । ଖୁବ୍ ଚମତ୍କାର ଥିଲା ତାହାର ପରିଭାଷା ।

Listen Stories on YouTube

[click here to go](#)

ଓଡ଼ିଆ କବିତା, କାହାଣୀ, ଶୁଣନ୍ତୁ

ନୂଆ ବର୍ଷର କିଶଳୟ

ଶର୍ମିଷ୍ଠା ସାହୁ

କହୁ କହୁ ପୁଣି ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ବିତି ଯାଇଛି ଏହା ଭିତରେ । ବହୁତ କିଛି ବଦଳିବି ଯାଇଛି । ମୀରା ଏହା ଭିତରେ ହଜେଇ ଦେଇଛି ନିଜକୁ ନିଜର ସ୍ବାମୀ ଓ ସୁନ୍ଦର ପିଲା ଦୁଇଟିର ମୋହମାୟା ଭରା ସଂସାର ଭିତରେ । ବାହାର ଦୁନିଆ ଖବର ଜାଣିବା, ଶୁଣିବା, ପଞ୍ଚାୟତି କରିବା ଏ ସବୁଠାରୁ ବର୍ଷ ସାରା ନିଜକୁ ସବୁବେଳେ ଦୂରରେ ରଖୁଛି । କାମବାଲା ଆସି କାମ ସହିତ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଉଛି ତା' ଗପ ପସରା, "ଆଜି କାହା ଘରେ ଖଡ଼ା ସିଝିଲା, କାଲି କାହାର ଛୁଆ କାନ୍ଦିଲା, କିଏ ସକାଳେ ଡେରିରେ ଶୋଇକି ଉଠିଲା, କିଏ ସ୍ବିଚ୍ଚିରୁ ମଗେଇ ଖାଇଲା, କିଏ ଭାତ ନ ଖାଇ ଡାଏଟିଂ କଲା, କିଏ ଖାସିଂ ମେସିନ୍‌ରେ କେତେ କପଡ଼ା ଧୋଇଲା, କିଏ କାନ୍ଦିଲା, କିଏ ହସିଲା, ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି..." ହେଲେ ମୀରା, ଯେପରି ତା'ର ଆଉ କୌଣସି ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ଶୁଣିବାର ଜିଜ୍ଞାସା କିମ୍ବା କିଛି ବିଶେଷ ମନ୍ତବ୍ୟ ବା ଚିନ୍ତଣୀ ଦେବାକୁ ଆଉ ଆଗ୍ରହ ନାହିଁ । କାହାରିକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର କୈଫିୟତ୍ ଦେବାକୁ ସେ ଚେଷ୍ଟା ବି କରୁନି । ବାସ୍ ଥକି ଯାଇଛି ସେ । ତାକୁ ତା' ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଦେଖା ଯାଉନାହିଁ । ସକାଳ ୭ଟାରୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ୭ଟା କିପରି ହେଇ ଯାଉଛି ସେ ନିଜେ ବି ଜାଣି ପାରୁନି । ପବନ ବେଗରେ ଧାଇଁ ଚାଲିଛି ସମୟ । ଜୁନ୍ ମାସ ବି ଏହା ଭିତରେ ସରି ଯାଇଛି । ନା ଆଉ କୌଣସି କମ୍ପିଟେଟିଭ୍ ପରୀକ୍ଷା ଅଛି, ନା ଆଉ କିଛି ଆଗାମୀ ପରୀକ୍ଷାର ଯୋଜନା । ସବୁ ପରୀକ୍ଷାର ଫଳ ବି ଆସିଯାଇଛି । ମୀରା ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ

ପାରିନି । ହେଲେ ସେ ମନ ଦୁଃଖ ବି କରିନି । ଅନ୍ୟ ପରୀକ୍ଷାର୍ଥୀଙ୍କ ପରି ସେ ବର୍ଷ ସାରା କୋଟିଂ ନେଇନି କିମ୍ବା ଦିନକୁ ୧୨ ଘଣ୍ଟାରୁ ୧୪ ଘଣ୍ଟା ପଢ଼ିବା ଓ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ବି ପାଇନି । ତା' କାମ ଭିତରେ ସେ ଯେତିକି ପାରିଚି, ତେଣୁ କରିଛି । ସେ ଜାଣିଚି ଯେ ତା' ତେଣୁରେ କିଛି ନ କିଛି ଭୁଟି ରହିଯାଇଛି । ସମସ୍ତେ ଶୋଇଲା ପରେ ଆଉ ମୀରା ଆସି ରାତିରେ ତା' ପରୀକ୍ଷାପାଇଁ ପଢ଼ାପଢ଼ି କରୁନି । କିମ୍ବା ଆଉ ଲେଖା ଲେଖି ମଧ୍ୟ କରୁନି ।

ସବୁ କଥା ସେ ଭୁଲି ଯାଇଛି । ଏବେ ଟିକେ ସମୟ ମିଳିଲେ ସେ ବସି ଯାଉଛି ତା' ପ୍ରିୟ ଗନ୍ଧ ଉପନ୍ୟାସ ପୋଥିପତ୍ର ଖେଳାଇ, କିମ୍ବା ତା'ର ସବୁଠୁ ପ୍ରିୟ ଡାଏରୀକୁ ଧରି । ସେଇଥିରେ ତାର ଖୁସି । ଡିସେମ୍ବର ମାସର ସେ ଶୀତୁଆ ସକାଳ ଯେପରି ତା'ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଷର ସ୍ମୃତିକୁ ଫୁଲ୍‌ସ୍‌ବ୍ୟାକ୍ କରି ଦେଖାଇ ଦେଉଛି । ନା, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପରି ସ୍ମାର୍ଟ ଫୋନ୍ ଧରି ନୁହେଁ କି ଟିଭି ସାମ୍ନାରେ ବସିକି ନୁହେଁ, ବାସ୍ ଏକାନ୍ତ ଓ ନୀରବରେ ବସି ଗୋଟିଏ ଦିଗକୁ ଚାହିଁ ରହିଛି । କେତେ ଆତ୍ମୀୟ ଏ ନୀରବତା ! ଘରକୁ ଯିବାର ୬ ମାସ ବିତି ଯାଇଛି । ଜେଜେମା ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଭାରି ଭଲରେ ଭଲରେ ସରି ଯାଇଛି । ବାପାଙ୍କ ଦେହରେ ବି ଟିକେ ସୁଧାର ଆସିଛି । ସମସ୍ତେ ଏବେ ଘରେ ଟିକେ ଖୁସି । ଆଉ ମୀରା ଡେରି ରାତି ଯାଏ ଘରକୁ ଫୋନ୍ କରି ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି କଥା ହେଉନି । ବାପା ଏବେ ଶୀଘ୍ର ଶୋଇ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ପିଲା ସ୍କୁଲ ଯିବା ସମୟରେ ସେ ଫୋନ୍ କରି ଭଲ ମନ୍ଦ କଥା ହେଇ ଯାଉଛି । ସେଇ ନିଜର ରିନୋଲ୍ଡ ପେନ୍ ଆଉ ବାପା ଦେଇଥିବା ସେଇ ୮ ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ଡାଏରୀ, କିଛି ନୂଆ ଉପନ୍ୟାସ, ପିଲାଙ୍କ ଓରିଗାମି କାଗଜ ଓ ସେଇ ଛୋଟ ଛୋଟ କୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ଗଛ ଗାଟା ବାସ୍ ତା' ଟେବୁଲ୍ ପାଖରେ ପଡ଼ି ରହିଛି । ପଢ଼ୋଶୀମାନଙ୍କୁ ଲାଇଭ୍ କିମ୍ବା ଶବ୍ଦ ଯୋଗୁଁ ରାତିରେ ହଇରାଣ ହେବାକୁ ନ ପଡ଼ୁ ସେଇଥିପାଇଁ ମୀରା, ରଞ୍ଜନ ପଢ଼ାଘରକୁ ନିଜର ପୋଥିପତ୍ର ସବୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରି ଦେଇଛି । ସେ ଜାଣିଚି, ରଞ୍ଜନ ଟିକେ ସୁଯୋଗ ପାଇବା ମାତ୍ରେ ତା' ଲେଖା ଓ ଡାଏରୀ ପଢ଼ିବାକୁ ସବୁବେଳେ ତେଣୁ କରିବ, ତଥାପି ସେ ରଞ୍ଜନଙ୍କୁ କଡ଼ା ତାଗିଦ୍ କରିଛି, ତା' ଡାଏରୀ କିମ୍ବା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲେଖାସବୁ ନ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ।

ରଞ୍ଜନ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି "ତୁମେ ଆଉ କିଛି ଲେଖିଲ? ଆଉ ଲେଖା ଲେଖି କରୁନ କାହିଁକି?" 'ମୋତେ ସମୟ ହେଉନି' ବୋଲି କହି ମୀରା ତା' ଦୈନନ୍ଦିନ କାମରେ

ଲାଗି ଯାଉଛି । ଆଉ ତା' କୁନି ପୁଅ ସ୍କୁଲ ଗଲାବେଳେ କାନ୍ଦୁନି । ଖୁସି ହୋଇ ସ୍କୁଲ ପଳାଉଛି । ଖାଇବା ପାଇଁ ହଇରାଣ କରୁନି । ତା'ର ଝିଅ ମଧ୍ୟ ନୃତ୍ୟ ଗୀତରେ ମେଡାଲ ଉପରେ ମେଡାଲ ଆଣି ଘର ଥାକ ଭର୍ତ୍ତି କରି ସାରିଲାଣି । ରଞ୍ଜନ ବି ଆଜି କାଲି ଅଫିସରୁ ଶୀଘ୍ର ଆସି ପିଲାଙ୍କୁ ବୁଲାଇବାକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଭିତରେ କାର୍ତ୍ତିକ ଓ ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ପୂଜାର ପାର୍ବଣ ଓ ରୀତିନୀତି ସବୁ ଅଳ୍ପ ବହୁତ ସୁରୁଖୁରୁରେ ସରି ଯାଇଛି । ଶାଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଝୋଟି, ଚିତା, ମୁରୁଜ, ପିଠାପଣା ସବୁର ଫଟୋ ଓ ଭିଡ଼ିଓ ମଧ୍ୟ ପଠା ହୋଇଛି । ଜୀବନର ଚକ ସେମିତି ଗଡ଼ି ଚାଲିଛି । ଠିକ୍ ସମୟର ରତ୍ନଚକ୍ର ପରି ।

ଆମର ଏ ସୃଷ୍ଟି ସର୍ବଦା ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ । ଯିଏ ସେହି ସମୟ ଓ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହ ତାଳ ଦେଇ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି ସେ ହିଁ ଏ ଦୁନିଆରେ ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ବ ବଜାୟ ରଖି ଚିଣ୍ଟି ରହିଛି; ଠିକ୍ ଗୋଟିଏ ଗଛଟିଏ ପରି । ଏମିତି କେତେ ରତ୍ନ ଆସେ, କେତେ ରତ୍ନ ଯାଏ ହେଲେ ଗଛଟିଏ ସେମିତି ଝଡ଼ ବର୍ଷା ଶୀତ କାକର ସହ ସେମିତି ଠିଆ ହେଇ ଥାଏ । ଲୋକେ ଆସି ତା' ସୁନ୍ଦର ଫଳକୁ ଟେକା ଫିଙ୍ଗି ନେଇ ଯାଆନ୍ତି, ଗଛ ଉପରେ ସରକାରୀ ରଙ୍ଗ ଚିହ୍ନ କିମ୍ବା ବେଲ୍ ପାତିରେ/ପଥର ମୁନରେ ଗଛରେ ନିଜ ନାଆଁ ଲେଖି ପକାନ୍ତି । ଖରା ବର୍ଷାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଲୋକେ ତା' ଘଷି ତାଳ ତଳେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି ଓ ସୁବିଧା ଦେଖି ନିଜ ରାସ୍ତାରେ ପକାନ୍ତି । ପୁଣି ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ କାଠ ପାଇଁ ତାକୁ ହାଣି ଦେବାକୁ ବି ପଛାନ୍ତି ନାହିଁ । ସବୁ ଜାଣି ବି ସେ ରୁପ୍ ରୁହେ । ତାହା ନୁହେଁ ତ ଆଉ କ'ଣ? ଆମେ ପରା ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ବିଜ୍ଞାନ ବହିରେ ପଢ଼ିଛୁ ଯେ, "ବୃକ୍ଷ ହେଉଛି ସଜୀବ ।" ସେ ପାଣି ପିଏ, ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ଳ ଓ ଅମ୍ଳଜାନ ସହାୟତାରେ ନିଃଶ୍ବାସ ପ୍ରଶ୍ବାସ ନିଏ, ନିଜ ରୋଷେଇ କରି ଖାଏ (photosynthesis ମାଧ୍ୟମରେ) । ତା'ହେଲେ ସେ କାହିଁକି ଏକ ନିର୍ଜୀବ ପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଛି? କାହିଁକି ପ୍ରଶ୍ନ କରୁନି? କାହିଁକି ପ୍ରତିରୋଧ କରୁନି? କାହିଁକି ପଳାଉନି ସେ ଜାଗା ଛାଡ଼ି? କ'ଣ ମିଳିବ ତାକୁ ଏ ସବୁ କରି? ଟେକା ମାଡ଼ ନା କୁରାଡ଼ିର ଟୋଟ ନା ପଥର ମୁନର ଦାଗ? କାହିଁକି ଦେଉଛି ସେ ମିଠା ଫଳ? କାହିଁକି ଛାଇ ଦେଉଛି?

କାହିଁକି???!!!!

ମୀରା ଜାଣିଛି, ଗଛ ପାଖରେ ଦିନ ସାରା ଠିଆ ହେଇ ଯେତେ ପଚାରିଲେ ବି ତାକୁ ତା' ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର କେବେବି ମିଳିବନି । ତେଣୁ ଉତ୍ତର ଖୋଜି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ।

ଖରା, ବର୍ଷା, ଶୀତ, କାକର ସହି ଯେପରି ଗୋଟେ ଗଛ ହୋଇ ରହିଥାଏ ତାର ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ମେଲାଇ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆମ ସଭିଙ୍କ ଜୀବନ ସୁଖ, ଦୁଃଖ, ରାଗ, ରକ୍ଷା, ମାନ ଅଭିମାନ, ହସ କାନ୍ଦ ସବୁ ନେଇ ସମୟର ଚକ୍ର ସହ ତାଳ ଦେଇ ଗଢ଼ି ଚାଲିଥାଏ । ସବୁ କିଛି ଆମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣାଧୀନ ନୁହେଁ । କିଛି ବି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ନୁହେଁ । କିଏ ଜାଣେ କେଉଁ ଗଛ କେବେ ପତ୍ର ଝଡ଼ା ଦେବ କିମ୍ବା କେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୁଣି ସୁନ୍ଦର କିଶଳୟ ଦେଖା ହେବ । କିଏ ଜାଣେ କାହାର ଭବିଷ୍ୟତ? କିଏ ଜାଣେ କିଏ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତି କିମ୍ବା ପରିବେଶ ସହିତ ଲଢ଼େଇ କରୁଛି? ତେଣୁ କାହାର ବ୍ୟବହାରିକ, ଚାରିତ୍ରିକ, ପାରିବାରିକ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବାକୁ ଆମେ ବା କିଏ?

ନୂଆ ବର୍ଷ, ନୂଆ ସମୟ ଓ ଲମ୍ବା ଚଉଡ଼ା ନୂଆ ବର୍ଷର ସେ ରିଜୋଲିଉସନ୍, ଆଉ ସେଇ ପୁରୁଣା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରିଜୋଲିଉସନ୍‌କୁ ନେଇ ପୁଣି ଗୋଟେ ନୂତନ ପୃଷ୍ଠା ଯୋଡ଼ି ହେବାକୁ ଯାଉଛି ଆମ ସଭିଙ୍କ ଜୀବନରେ । ତେଣୁ ଆଶା କରିବା, ଏ ନୂତନ ବର୍ଷ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳମୟ ହେଉ ଓ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସହାୟ ହୁଅନ୍ତୁ ।

ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ!

ନୂତନ ବର୍ଷର ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା ।

Read Quotes on Instagram

[click here to go](#)

ଓଡ଼ିଆ କବିତା, କାହାଣୀ, ପଢ଼ନ୍ତୁ

ଅଭିନେତ୍ରୀ- ପୁଲ

ଗୀତାଞ୍ଜଳି ବାରିକ

ଇଶ୍ଵର ସୃଷ୍ଟି କି ବିଚିତ୍ର । କାହାର ପରମାତ୍ମା ଅଧିକ ତ କାହାର ପରମାତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଦିନର । ସେହି ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ଯେ ସେ ତା'ର ପ୍ରୟୋଜନ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ହୋଇଥାଏ । "ସେ ହେଉଛି ପୁଲ" । ତା'ର ସୁବାସ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ମହକିତ ହୋଇଥାଏ । ସେ କେତେବେଳେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଗଳାର ହାର ତ କେବେ ମଥାରେ ଚାହିଁଆ ହୋଇ ସଜାଇ ହୁଏ । ପୁଣି ନାରୀର ଗଭୀର ଗଜରା, ଗୃହର ସାଜସଜ୍ଜା ଓ ଅତୀଥୀ ସଜ୍ଜାର, ସେ ନବଜୀବନର ଆରମ୍ଭରେ ଥାଏ ବରଣମାଳା ହୋଇ; ବାସର ସେଜରେ ସଜେଇ ହୁଏ ପୁଣି ଜୀବନର ଶେଷ ସଜ୍ୟାରେ ଥାଏ । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଅନିତ୍ୟ ଓ ଅବିନାଶୀ ।

ଗୋଟିଏ ଦିନର ପରମାତ୍ମା ନେଇ ସେ ଜନ୍ମ ହୁଏ । ସକାଳର କାକର ବିନ୍ଦୁରେ ତା'ର ଦେହ ଓଦା ହୁଏ । ମହୁମାଛି ତା'ର ମଧୁ ନିଏ ଶୋଷି, ପୁଣି ଭ୍ରମରର ଗୁଣ୍ଡୁଗୁଣ୍ଡ ଶବ୍ଦରେ ତା'ର ମନ ଆନନ୍ଦରେ ଭାସେ । ସେ ଭାବେ ଭ୍ରମର ଏହିଭଳି ନିତିଗୀତ ଗାଉ ଆଉ ମୁଁ ଶୁଣେ । ପ୍ରଜାପତି ତା'ର ଦେହରେ ବସି ତୁପିତୁପି କଥା ତା'ର ମନକୁ ମୋହେ । ସେ ଭାବେ ସଂସାରରେ ମୋ'ଠାରୁ ସୁଖ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଏତେ ସ୍ଵପ୍ନକୁ ରାତି କାହିଁ । ରାତିର ଶିଥିଳତାରେ ସେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଫୁଟିଉଠେ କୁମାରୀ ବୟସ ନେଇ । ଭାବେ ମୁଁ ରୁହନ୍ତିକି ସବୁଦିନ ପାଇଁ । ରବିତେଜରେ ଆସ୍ତେ

ଆସ୍ତେ ମଉଳିବାକୁ ଲାଗେ ପୁଣି ଅଦରକାରୀ ହୋଇଯାଏ, ବାସିରେ ସେ ହୁଏ ପରିଚିତା ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ବାସି ହାର ତ, ଗଜରା ବି ବାସି, ଯେଉଁ ସୁଗନ୍ଧ ତା'ର ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ ମୋହୁଥିଲା ।
 କିଛି ସମୟ ଅନ୍ତରେ ତା'ର ସୁଗନ୍ଧ ଦୁର୍ଗନ୍ଧରେ ବଦଳିଗଲା । କେହି ବୁଝନ୍ତିନି ତାକୁ । ତା'ର
 ଜନ୍ମହୁଏ କେବଳ ସମାଜ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ । ଅଳ୍ପ ଆୟୁରେ ଜନ୍ମହୋଇ ସେ ମଧ୍ୟ କାହାର କ୍ଷତି କରେ
 ନାହିଁ । ବରଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶୁଭ ଚିନ୍ତନ କରି ଜୀବନକୁ ଆହୁତି ଦିଏ; "ସେ ହେଉଛି ଅଭିନେତ୍ରୀ
 ପୁଲ ।"

ମୃତ୍ୟୁ ପଥେ ମାନବିକତା

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେଠୀ

ଯେତେବେଳେ ସନ୍ତାନଟି ଜନ୍ମ ନିଏ ସେତେବେଳେ ବାପାମା'ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଆତ୍ମୀୟ ପରିଜନ ତଥା ସାହିପଡ଼ିଶା ଖୁସି ହୋଇଥାନ୍ତି । କୌଶଲ୍ୟା ଏବଂ ସୁବ୍ରତ ଉଭୟ ସ୍ବାମୀସ୍ତ୍ରୀ ସେଥିରୁ ବାଦ୍ ପଡ଼ିଥାନ୍ତେ କେମିତି? କେତେ ଦିଅଁ ଦେବତା ମାନସିକ କରି ଆଜି ତାଙ୍କ କୋଳରେ ସନ୍ତାନଟିଏ ଭଗବାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦୁଃଖର ଯବନିକା ପକାଇ ଖୁସିର ବାତାବରଣଟିଏ ତିଆରି କଲେ ଭଗବାନ । ମନର ସିଲଟରେ ନିଜର ଖୁସିର ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ହାତରେ ଗାରେଇ କ'ଣ ସବୁ ଲେଖିଦେଉଥିଲା କୌଶଲ୍ୟା ।

ମାର୍ଗଶିର ମାସ ଗୁରୁବାର ସକାଳର କଅଁଳ କିରଣ ନିଜର ତାରୁଣ୍ୟ ଆଭାରେ ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ କରିବ ବୋଲି ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ି ବସିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଘରେ ଲିପାପୋଛା ଅଗଣା, ନୂଆ ଅରୁଆ ଚାଉଳ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଦର ଝୋଟିଚିତା, କାକର ଭିଜା ଧାନ ପେଣ୍ଡା, ଏ ସବୁ ଦେଖି ଦାଣ୍ଡ ଦୁଆର ମୁହଁ ଆଜି ହସୁଛି । ମାଆ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତା' ଉପରେ ପାଦ ଦେଇ ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ । ସେପଟେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଏକ କନ୍ୟା ଶିଶୁର କ୍ରନ୍ଦନର ସ୍ବର ଶୁଭିଲା । କୌଶଲ୍ୟା ମା' ହେବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ପାଇଲା । ସୁବ୍ରତ କହିଦେଉଥିଲା ହେଲଟି ଶୁଣୁଛ ଆମ ଘରକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସାଆନ୍ତାଣୀ ଆସିଲେ । ଆମର ଏବେ ଆଉ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ । ସ୍ବାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଜୀବନରେ ଖେଳିଗଲା ଖୁସିର ଲହରୀ । ଆଉ ଶୁଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ସାହି ପଡ଼ିଶାଙ୍କ ଚାହିଁ ଚାପରା ଓ ତାହଲ୍ୟଭରା କଟୁ ସମାଲୋଚନା । ଗାଁ'ର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ଆଲୋଚନା କରିବେ ନାହିଁ କୌଶଲ୍ୟାର ପିଲା ହେବା କଥା । ସେ ସବୁ ଅନ୍ତ ଘଟିଛି, ସେଥିରେ ଆଜି ପଡ଼ିଛି ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ । କୌଶଲ୍ୟାର ମନର ଆକାଶରେ ଯେମିତି ଲହରୀ

ଖେଳିଯାଇଛି । ତା'ର ପୁନେଇଁ ଚାନ୍ଦକୁ ତା' କୋଳରେ ପାଇ ଛାତି ଉପରକୁ ଆଉଁସାଇ ନେଉଛି । ତାକୁ ବୋକ ଦେଉଛି କହିଦେଉଛି, ତୋ କୁନି କୁନି ଓଠରେ କେବେ ମା' ବୋଲି ଡାକିବୁରେ? ସାର୍ଥକ ହେବ ମୋର ଜନ୍ମ । ଶୁଣିଥିଲି ସନ୍ତାନଟେ ମାପକାଠି ନାରୀ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର । ସକାଳର ବୟସ ବଢ଼ିଚାଲେ ।

କିଛି କ୍ଷଣ ପରେ ପେପର ବିକାଳି ବୁଲି ବୁଲି ଡାକ୍ତରଖାନାର ପରିସର ଭିତରେ ପେପର ବିକୁଥାଏ । କହି ଉଠୁଥିଲା ଆଜି ପଡ଼ନ୍ତୁ ନାରୀକୁ ସମାଜର ନ୍ୟାୟ ଦରକାର, ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଗଣଦୁଷ୍ଟର୍ମ ପରେ ଜାଳିଦେଲେ । ସୁବ୍ରତର ମନ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଉଠିଲା । ଖଣ୍ଡେ ପେପର କିଣି ଆଣି ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ବାସରେ ପଢ଼ିଦେଇଗଲା । ଖବର କାଗଜରୁ ଉଠୁଥିବା ତତଲା ବାମ୍ଫ ତା' ଆଖିରୁ ପାଣି ବାହାର କରିଦେଲା । ହସ ହସ ମୁହଁଟା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଲୁହ ଥମ୍ ଥମ୍ ହୋଇ ଉଠିଲା । ଆଖିର ପତା ଡେଇଁ ଅବାଧ ଲୁହ ଦୁଇ ବୁନ୍ଦା ଝରିପଡ଼ିଲା । ଖବର କାଗଜରେ ଗଣଦୁଷ୍ଟର୍ମର ଖବର ପୃଷ୍ଠା ମଣ୍ଡନ କରୁଛି । ନାରୀମାନେ ଅସୁରକ୍ଷିତ ଏବଂ ନର ରାକ୍ଷସମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଧର୍ଷଣର ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି । କିଛି ରାକ୍ଷସ ପ୍ରଭୃତିର ଲୋକ ରାତିର ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଭୟଙ୍କର ଦାନବଟେ ସାଜି ନାରୀ ଦେହରେ ମାଂସକୁ କେମିତି ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ନିଜର କୁଣ୍ଡିତ ଲାଳସା ମେଣ୍ଟାଇ ସାରିଲା ପରେ ତାକୁ ମାରିଦେଇ ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଉଛନ୍ତି । ସୁବ୍ରତଙ୍କର କେଇ ପଦ କଥାର ତରଙ୍ଗ କୌଶଲ୍ୟାର କର୍ଣ୍ଣପଟରେ ଯଜ୍ଞିତ ହେଉଥିଲା । ସୁବ୍ରତ ଛେପ ଢୋକି ଖବରଟାକୁ ଓଠ ତଳେ ଚାପି ଦେଲେ ଯେମିତି, କୌଶଲ୍ୟା ଧଉକିନା ଉଠିପଡ଼ି ସୁବ୍ରତଙ୍କ ହାତରୁ ଖବର କାଗଜଟା ଝାମ୍ପିନେଲା ଏବଂ ପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯେମିତି ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାରେ ଗଣଦୁଷ୍ଟର୍ମ ଖବର ଛାଇ ହୋଇ ଯାଇଛି, ନ୍ୟାୟ ଦରକାର; ନାରୀମାନେ ଅସୁରକ୍ଷିତ; ଏମିତି ବଡ଼ ବଡ଼ ହେଉ ଲାଜନ ସବୁ । ଗୋଟିଏ ମା'ର କୋଳ ଖାଲି ପଡ଼ିଛି । ମା'ର ଆଖିର ଲୁହ ବୋଲ ମାନ୍ଦୁ ନାହିଁ । ଶୋକାକୁଳ କ୍ରନ୍ଦନର ରଡ଼ି ଶୁଭୁଟି । ପ୍ରବଳ ଭୂମି କମ୍ପରେ କୌଶଲ୍ୟାର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଘୁରୁଛି । ଝାଳରେ ଡିକ୍ଟି ଗଲାଣି ତା'ର ସମଗ୍ର ଶରୀର । ଦିନକୁ ଦିନ ମାନବିକତାର ମରି ମରି ଯାଉଛି । ସମସ୍ତେ ଧ୍ବକାର କରୁଛନ୍ତି ସେ ପୁରୁଷ ପଣିଆକୁ, ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ହାରିଯାଉଛି ଦେହର ଭୋକ ଆଗରେ । ୫ ନମ୍ବର କ୍ୟାବିନ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲେ ଡାକ୍ତର । କୌଶଲ୍ୟା ନିଜ ଆଖିର ଲୁହକୁ ଗୋପନ ରଖିବା ପାଇଁ ମୁହଁ ବୁଲେଇ ଦେଲା ।

ଡାକ୍ତର ପଚାରିଲେ ଏ ପିଲାର ମାଆ ଆପଣ? କୌଶଲ୍ୟାର ଉତ୍ତର ଦେଲା "ହଁ ସାରେ ମୁଁ ତା'ର ମା ।" "ଏମିତି ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଯେ? ବରଂ ଖୁସି ହେବା କଥା ମାଆ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁମ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି ।" "ହେଲେ ଗୋଟିଏ ମାଆ ଆଜି ଶିଶୁ କନ୍ୟାକୁ ଜନ୍ମ ଦେବା ଆଗରୁ ଶହେ ଥର ଭାବିବ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ରୁଗୁଣ ସମାଜ ପାଖରୁ ପିଲାଙ୍କୁ ବଞ୍ଚେଇବା ପାଇଁ ।" ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଓଠରେ ସ୍ଥିତ ହାସ୍ୟର ଭଉଁରୀ ଖେଳି

ଗଲା । "ହଁ ଆଜି ଆମ ଦେଶରେ କର୍ମଚାରୀମାନେ ଅଧିକ ଦରମା ଦାବିରେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ଯାଉଛନ୍ତି । ପେଟ୍ରୋଲ ଦରବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ସଡ଼କ ରେଳ ରାସ୍ତା ଅବରୋଧ ହେଉଛି । ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ ଲୋକ ତାଲା ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ସାର୍ବଜନୀନ ସମ୍ପତ୍ତି ନଷ୍ଟ କରାଯାଉଛି । ପରଦୁ ଆମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନୈତିକ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ଆନ୍ଦୋଳନ ହେଉନାହିଁ । ବଳକ୍ରୀର ପରି ରାଷ୍ଟ୍ରର ମହାରୋଗ ପାଇଁ ଚିନ୍ତିତା ଓ ସଭା ସମିତି କିମ୍ବା ବିଚାର ବିମର୍ଶ କରାଯାଉ ନାହିଁ । ବଳକ୍ରୀର ସଂଖ୍ୟା ଯଦି ଏପରି ଭାବରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ, ତା'ହେଲେ ମାତୃ ଜାତିର ପତନ ଅବଶ୍ୟ ।" ଡାକ୍ତର କହିଦେଇ ଚାଲିଗଲେ । ଶିଶୁକନ୍ୟାଟି ତା ମା'ର ଆଖିର ଆଖି ମିଶେଇ ଯେମିତି କହି ଦେଉଥିଲା, "ମା'ଲୋ ମୁଁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହେଁ । ମୋର ଲୋଡ଼ା ଖାଲି ତୋର ଆଖୁଲାଏ ସ୍ନେହ ଆଉ ତାଗିଦ୍ । ନର ରାକ୍ଷସମାନଙ୍କ କବଳରୁ ମତେ ତୁ ରକ୍ଷା କରିବୁ । ଯଦି ମୁଁ କେତେବେଳେ ଜୀବନର ରାଜପଥରେ ରାକ୍ଷସ ପ୍ରଭୃତି ଲୋକଙ୍କ କବଳରେ ଶିକାର ହୁଏ । ତୁ ମାଆ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଉ କି ମା' ଦୁର୍ଗା ହେଉ କି ମା' କାଳୀ ହେଉ ଅବା କେଉଁ ଏକ ଅବତାରେ ମୋ ଆଖିର ଲୁହକୁ ପୋଛି ଦେବୁ । ସେ ରକ୍ତ ପିପାସୁ କବଳରୁ ମତେ ରକ୍ଷା କରିବୁ ।" ଅବୁଝା ଏବଂ ଜିଦଖୋର ଶିଶୁଟି ଭଳି ମୁଣ୍ଡ ଗଡ଼ାଇ ଗଡ଼ାଇ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ମେଡ଼ିକାଲର ଝରକା ଫାଙ୍କରୁ ଭାସି ଆସୁଥିଲା ବଳକ୍ରୀରୀକୁ ଫାସି ଦିଆଯାଉ । ଆମକୁ ନ୍ୟାୟ ଦରକାର । କେତେଦିନ ଆଉ ନାରୀ ସମାଜ ଅସୁରକ୍ଷିତ ରହିବ? ଆମକୁ ନ୍ୟାୟ ଦରକାର ଆମକୁ ନ୍ୟାୟ ଦରକାର ।

ଏବେ ସବୁକିଛି ଇଣ୍ଟରନେଟ ମାଧ୍ୟମରେ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି । ତେଣୁ ବ୍ୟବସାୟକୁ ମଧ୍ୟ ଇଣ୍ଟରନେଟ ଜରିଆରେ ଅଧିକ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାନ୍ତୁ । କୌଣସି ମାଧ୍ୟମରେ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେବାକୁ ହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚାନ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସିଧାସଳଖ ବିଜ୍ଞାପନରେ ମଧ୍ୟକ୍ଷିର କମିଶନ ବଞ୍ଚିଯାଏ ।

ଆମ ପତ୍ରିକାରେ କିମ୍ବା ୱେବସାଇଟ୍‌ରେ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେବାପାଇଁ ଆମ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରନ୍ତୁ ।

ଇ-ମେଲ୍: shubhapallaba@gmail.com କିମ୍ବା +91 7008899643ରେ ଆମ

ସହ ସିଧାସଳଖ ଯୋଗାଯୋଗ କରି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିପାରିବେ ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ ପ୍ରତି ଆପଣମାନଙ୍କର ଥିବା ଭଲ ପାଇବା ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା । ଆପଣମାନଙ୍କର ପରାମର୍ଶରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏହାର ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡିଂ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସଭିଙ୍କର ସହଯୋଗ ଫଳରେ ଆଜି ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଅଡ଼ିଓ ଏବେ ଇଣ୍ଟରନେଟରେ ଖୋଲା ଭାବେ ଉପଲବ୍ଧ । ପୂର୍ବଧର ଭଳି ଏଥର ମଧ୍ୟ କିଛି ଭିନ୍ନ କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଛୁ ।

ଆପଣମାନଙ୍କର ଏହିଭଳି ଭଲପାଇବା ଆଶା କରୁଛୁ ଏହି ସଂସ୍କରଣ ପାଇଁ ଏବଂ ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡିଂ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପଣମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ ମଧ୍ୟ କାମନା କରୁଛୁ । ଯୁ-ଟ୍ୟୁବ୍ରେ ଅଡ଼ିଓ ଆସିବା ପରେ ଗପ ଶୁଣିବାକୁ ରୁଚି ରଖୁଥିବା କିମ୍ବା ଓଡ଼ିଆ ଲିପି ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିପାରୁନଥିବା ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ସେୟାର କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ । ଏଥିସହ ଯଦି କୌଣସି ଲେଖାର ରେକର୍ଡିଂ ଆପଣ ନିଜେ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବେ, ତେବେ ମୋବାଇଲେ ରେକର୍ଡିଂ କରି ଆମକୁ ଇ-ମେଲ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ପଠାଇପାରିବେ ।

ସର୍ବୋପରି ଏହି ସଂସ୍କରଣର ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ତଥା ପତ୍ରିକା ବିଷୟରେ ମତାମତ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ । ଆମର ୱେବସାଇଟ୍ରେ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଲେଖକ/ଲେଖକାମାନେ ଆମକୁ ଇ-ମେଲ୍ ଜରିଆରେ ପଠାଇପାରିବେ । ମେଲ୍ କରିବା ସମୟରେ ଠିକଣାର ବନାନକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି Text ଆକାରରେ ଲେଖି ସାଙ୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ଫଟୋ ପଠାଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ଇ-ମେଲ୍: shubhapallaba@gmail.com

ୟୁ-ଟ୍ୟୁବ୍: <http://youtube.com/Shubhapallaba>

ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆ: [Facebook](#), [twitter](#), [Insta/@Shubhapallaba](#)

ୱେବସାଇଟ୍: <http://shubhapallaba.in>

WhatsApp: +91 7008899643

©Shubhapallaba